HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2017 Cena $ 2.50 OCTOBER 2017

Reformace Martina Luthera

K 500. výročí zveřejnění 95 tezí 31. října 1517

Martin Luther (1483 - 1546)

Martin Luther se narodil 10. listopadu 1483 v Eislebenu v hrabství Mansfeld v dnešním Německu jako jedno z devíti dětí. Vyrůstal v chudých poměrech, spojených s tvrdou výchovou. Jeho otec, Hans Luder, byl původně nezámožný sedlák, ze kterého se postupně stal úspěšný hornický podnikatel, což mu umožnilo financovat studia svého nadaného syna.

Martin nejprve navštěvoval triviální školu v Mansfeldu, kde se učilo čtení, psaní, latina a zpěv. Jeho učitel nebyl pedagog a na děti byl velmi přísný. Jeho častým výchovným prostředkem byla hůl, což vyvolávalo v dětech bázeň. Pravděpodobně i díky tomu si už v dětství Martin Luther v sobě vytvořil představu Boha jako přísného soudce. Potom navštěvoval Luther katedrální školu v Magdeburku a farní školu sv. Jiří v Eisenachu. Osvojil si slušné znalosti latiny a oblíbil si latinskou poezii.

V roce 1501 nastoupil univerzitní studia v Erfurtu, kde se poprvé setkal s Biblí. V září 1502 se stal bakalářem a v lednu 1505 byl promován mistrem svobodných umění. Na přání otce začal studovat právo, ale to již nedokončil. Jednoho červnového dne se na cestě od rodičů zpět na univerzitu dostal do bouřky, a když v bezprostřední blízkosti udeřil blesk, slíbil sv. Anně, že se stane mnichem. K tomu jej přivedla i obava o spásu vlastní duše. K tomu, aby mohl vstoupit do noviciátu, však potřeboval svolení otce. Ten byl proti Martinovu rozhodnutí, a obměkčila ho až smrt jeho dvou synů. Martin vstoupi do kláštera Augustiniánů-eremitů v Erfurtu. Řádový život bral velmi vážně, důsledně dodržoval řeholi a během noviciátu se intenzivně věnoval studiu Písma. Upřímná zbožnost jej vedla k častým postům, důslednému sebezpytování, koncentrované modlitbě a časté zpovědi, spojené s pokáním.

V roce 1507 byl vysvěcen na katolického kněze a o rok později přešel na univerzitu ve Wittenberku, kde přednášel filozofii a později i teologii a při tom studoval středověkou mystiku. Na přelomu roku 1510–1511 byl Luther vyslán svým řádem do Říma, ale zdejší neutěšené poměry mu přiesly velké zklamání. V roce 1512 se vrátil na univerzitu do Wittenbergu, kde byl byl promován doktorem teologie a stal se profesorem biblické exegeze. Vykládal jednotlivé knihy Nového a Starého zákona. Jeho přednášky jsou odrazem meditativního přístupu k Bibli i teologického vývoje. V tomto období Luther překonal své pochybnosti, že člověk je před Bohem pouhým hříšníkem, propadlým Božímu soudu, a při studiu Písma dospěl k poznání, že Boží milost platí pro každého, kdo ji vírou přijme. Často se dostává do konfliktu se scholastikou, její systém v roce 1516 dokonce napadá při veřejné disputaci. Získává na svou stranu mnoho ze svých kolegů a brzy se stává předním z wittenberských teologů.

Od roku 1513 také Luther působil jako kazatel ve svém konventu i v městském a zámeckém kostele ve Wittenberku, kde byla druhá rezidence kurfiřta Fridricha III. Moudrého († 1525). V letech 1515–1518 byl vikářem saského distriktu řádové kongregace.

Do zásadního konfliktu s církví se Luther dostal kritikou tehdy velmi rozšířené odpustkové praxe. Církev totiž nabízela za finanční úplatu odpustky. Ty měly vymazat **tresty** za hříchy, které by člověk musel podstoupit v očistci, pokud je neodčiní v tomto pozemském životě vykonaným pokáním. V roce 1515 papež Lev X. vydal bulu o prodeji odpustků na stavbu chrámu sv. Petra v Římě. Jejich prodejem v arcidiecézích Mohuč a Magdeburk byl pověřen mohučský arcibiskup Albrecht Braniborský. Když si pak někteří farníci ve Wittenbergu také odpustky koupili, vystoupil Luther proti této praxi nejprve v jednom ze svých kázání a také 31. října 1517 napsal nesouhlasné dopisy mohučskému arcibiskupovi a braniborskému biskupovi a žádal v nich zastavení prodeje odpustků, jež jsou pouze falešnou zárukou spásy. Tu nám ve skutečnosti zadarmo nabízí Kristus svou obětí na kříži. Ke svému listu Luther připojil i pověstných 95 tezí jako námět pro akademickou diskusi. V nich vyzdvihl nutnost pokání jako celoživotního postoje křesťana, papež může pouze vynést církví uložené pokání za spáchané hříchy, ale vinu může odpustit jedině Bůh. Luther tak zpochybnil samotnou teorii prodeje odpustků. Současně také Luther svých 95 tezí přibil na vrata wittenberského zámeckého kostela. Dnes je sice tento veřejný akt moderními historiky zpochybňován, nicméně zveřejnění tezí vyvolalo mimořádný ohlas. Během pozoruhodně krátké doby se zásluhou tiskařů rozletěly po celé Říši. Čtenář si je mohl přečíst ve své rodné řeči, ve srozumitelné němčině.

Teze, určené pro akademickou diskuzi, se bez vědomí Luthera rychle rozšířily a vyvolaly kvůli tehdejší všeobecné nespokojenosti s církví velký ohlas. Oficiální místa zprvu reagovala přes obviňování z kacířství ze strany dominikánů velmi zdrženlivě, Luther byl totiž chráněncem saského kurfiřta Fridricha III. Moudrého. Místo aby šel Luther do Říma, kam byl předvolán, prosadil kurfiřt, aby ho vyslechl kardinál Kajetán v Augsburgu (1518). Ten Lutherovi pohrozil klatbou. V roce 1519 se Luther účastnil disputace s Eckem v Lipsku, ve které popřel neomylnost papeže a koncilů a veřejně se tak přihlásil k názorům Mistra Jana Husa. Řím v roce 1520 oficiálně vydal bulu s hrozbou klatby. Luther vydal reformační spisy, ve kterých své názory dále obhajoval. Když po jejich veřejném pálení sám reagoval spálením papežské buly, nařídil Lev X. 1521 jeho exkomunikaci.

Pokračování na str. 20

Foto na titulní straně:
Zámecký kostel ve Wittenberku

Panna Maria trpělivě čeká

Matko Boží, pokorně Tě odprošujeme za naši českou pýchu

Zalíbilo se Královně andělských sborů
vtisknout svou tvář ne do mramoru,
leč v kámen té těžce zkoušené kacířské země.

Rukama ctitele v pískovec vtesána jemně,
nežádá pro sebe zlatého trůnního křesla.
Na štíhlý sloup jak lehounká vločka
se potichu snesla.

Po léta, po věky kolem ní proudí křesťané pražští.
Jedněmi vzývána, druhými míjena, u mnohých v záští,
pozorně hledí a pokorně sahá v osudy všech.
Vítězná od věků, vítězství svého, ví, že se dočká
i ve vzpurném srdci hornatých Čech!

Dohřměla válka… a vzkypěla Praha.
Chorobně opilá, omládlá davy,
jásá a hrozí, skanduje, hřímá:
„Pryč-od-Říma! Pryč-od-Říma!“

Rojí se zástup na starém náměstí…
Den listopadový.
A v zástupu zní z hlubin temného vzdoru:
„Pomstít se, Čechové, za Bílou horu!“

V desítkách rukou… octnou se lana
a první horlivci zlézají kamenný sloup.
Už vážou smyčku na štíhlou šíji.
Už od hlavy k patě je omotána
Maria Panna.

Přibylo paží. „Hej rup! A jedem!“
Prasklo to, skřiplo. Štíhlý sloup se kloní.
Prask, třesk… a na dlažbě v kusech podoba líbezná.
„Zúčtovali jsme! – Je po ní!“

Pros za nás, Královno vítězná!
Salve Regina, Maria Ave!...

* * *

Vítězná od věků, vítězství svého, ví, že se dočká
i ve vzpurném srdci hornatých Čech!

Výňatky z „Pražské legendy“ Václava Renče

Nová socha Neposkvrněné Panny Marie pro sloup na Staroměstské náměstí v Praze dočasně stojící na boku Týnského chrámu

Panno Maria Neposkvrněná,

**odprošujeme Tě za naši českou pýchu,
za to, že se zříkáme Tvé mateřské náruče a ochrany
a ve své zaslepenosti věříme jen sobě.**

**Odprošujeme Tě za náš národ a prosíme,
abys nad námi rozprostřela svůj plášť
a přikryla i ty, kteří Tě neznají
a neví, jak jsi dobrá.**

**Milujeme Tě, naše předrahá Matko
a zasvěcujeme sebe, své rodiny,
města i obce,
zvláště Prahu,
celou naši vlast
Tvému Neposkvrněnému Srdci.**

**Vládni nám se svým Synem
a buď naší záštitou u Božího trůnu.
Amen.**

O zamítnutí obnovy Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze čtěte podrobněji na straně 14.

LITURGICKÁ ČTENÍ

28.neděle v mezidobí - 15.října 2017

1. ČTENÍ - Iz 25, 6-10a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, přikrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře."

2. ČTENÍ - Flp 4, 12-14.19-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři! Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 22, 1-14

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojďte na svatbu! Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytali jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete. Služebníci se vydali na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů? On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů. Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených."

29.neděle v mezidobí - 22.října 2017

1. ČTENÍ - Iz 45, 1.4-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný."

2. ČTENÍ - I Sol 1, 1-5b

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

EVANGELIUM - Mt 22, 15-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?" Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!" Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?" Odpověděli: „Císařův." Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu."

30.neděle v mezidobí - 29.října 2017

1. ČTENÍ - Ex 22, 20-26

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný."

2. ČTENÍ - 1 Sol 1, 5c-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se Božího hněvu.

EVANGELIUM - Mt 22, 34-40

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „'Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.' To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

31.neděle v mezidobí - 5.listopadu 2017

1. ČTENÍ - Mal 1,14b – 2,2b.8-10

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Jsem mocný král - praví Hospodin zástupů - moje jméno je hrozné mezi národy. Nyní platí vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neuposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu - praví Hospodin zástupů - stihnu vás kletbou. Vy jste sešli z cesty, jste příčinou, že mnozí nedbají o Zákon, porušili jste smlouvu s Levim - praví Hospodin zástupů. Proto i já vás uvrhnu do ponížení a potupy před vším lidem, poněvadž jste nezachovávali mé příkazy. Při udílení rad jste nebyli nestranní. Nemáme snad všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh? Proč jsme k sobě věrolomní, a tak znesvěcujeme smlouvu našich otců?

2. ČTENÍ - 1 Sol 2,7b-9.13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Počínali jsme si mezi vámi tak něžně, jako když matka hýčká svoje děti; tak jsme po vás toužili, že bychom vám nejraději nejen odevzdali Boží radostnou zvěst, ale dali za vás i vlastní život. Tak velice jsme si vás oblíbili. Přece si ještě vzpomínáte, bratři na naši vyčerpávající námahu: ve dne v noci jsme pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám hlásali Boží evangelium. A proto i my bez ustání děkujeme Bohu za to, že když jste nás uslyšeli kázat Boží slovo, vzali jste ho ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží - vždyť jím skutečně je. A protože věříte, ukazují se na vás i jeho účinky.

EVANGELIUM - Mt 23,1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše

Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům: „Na Mojžíšův stolec zasedli učitelé Zákona a farizeové. Dělejte a zachovávejte všechno, co vám řeknou, ale podle jejich skutků nejednejte, neboť mluví, ale nejednají. Svazují těžká a neúnosná břemena a vkládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem. Všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi. Dávají si zhotovovat zvlášť široké modlitební řemínky a zvlášť velké střapce na šatech, mají rádi čestná místa na hostinách a přední sedadla v synagogách, mají rádi pozdravy na ulicích a když jim lidé říkají ‚Mistře‘. Vy však si nedávejte říkat ‚mistr‘, jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚otec‘, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebi. Ani si nedávejte říkat ‚učitel‘, jenom jeden je váš Učitel - Kristus. Kdo je mezi vámi největší, ať je vaším služebníkem. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

32.neděle v mezidobí - 12.listopadu 2017

1. ČTENÍ - Mdr 6,12-16

Čtení z knihy Moudrosti.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ - 1 Sol 4,13-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváceni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Mt 25,1-13

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. září 2017

Politické události

Začal nový školní rok, prvňáčků je méně, středoškoláků naopak víc

V mateřských, základních a středních školách začal nový školní rok. Prvňáčků, pro které to byl nejvíce slavnostní den, usedlo do lavic přibližně 108.000. Jejich počet by podle odhadů ministerstva školství měl poprvé po dlouhých letech klesnout, a to asi o 9200. Po zhruba deseti letech naopak pravděpodobně o něco přibude středoškoláků.

Nemocného ministra školství Stanislava Štecha (za ČSSD) na začátku školního roku zastoupili jeho náměstci, kteří zavítali na několik různých škol v Praze, Středočeském, Pardubickém a Olomouckém kraji.

Mnoha jihomoravským prvňáčkům zpříjemnil první den ve škole také dárek - vstupenka do Vida! science centra a Hvězdárny a planetária Brno. "Začátky ve škole mohou být pro prvňáčky náročné. V expozici Vida! ale zjistí, že objevování světa a poznávání vědy může být velká zábava a hra. Tímto projektem rádi prvňáčkům usnadníme a zpříjemníme vstup do školních let," uvedl Lukáš Richter, ředitel Vida! science centra.

Na Vysočině zase prvňáčci obdrželi takzvaný bezpečný kufřík, který už šestým rokem dostávají všichni prvňáci od Kraje Vysočina. Děti v něm našly cyklolékárničku, reflexní vestu a reflexní pásek a omalovánky. Radost jim udělal skládací traktor a dvojice igráčků. Obě figurky děti využijí při práci se stavebnicí ROTO určené pro práci v hodinách prvouky. Náplň kufříku má děti seznámit s bezpečností v dopravě a také vzbudit zájem dětí v nejnižších ročnících základních škol o manuální činnost.

V mateřských, základních a středních školách přibude v tomto školním roce proti minulému zhruba 15.000 žáků. Vyšší bude počet dětí zejména v základních školách a předškolních zařízeních, mírně ale stoupne zřejmě i počet středoškoláků. Ministerstvo odhaduje, že do školek bude chodit 370.000 dětí, do základních škol 922.900 žáků a do středních škol asi 395.000 studentů.

České děti chodí do kroužků víc než v zahraničí

České děti se účastní zájmových aktivit v kroužcích častěji než jejich vrstevníci v jiných zemích. Potvrdil to letošní průzkum agentury Ipsos pro firmu Profi Credit mezi Čechy, Slováky, Bulhary a Poláky. Své děti podle něj do kroužků posílají dvě třetiny českých rodičů, zatímco například na Slovensku je to polovina. Většina Čechů vnímá mimoškolní aktivity dětí v kroužcích jako důležitou součást vzdělávání a výchovy.

Mezi nejpopulárnější patří v Česku podle výzkumu sportovní a umělecké kroužky. Na nějaký sport posílá své děti zhruba polovina českých rodičů, přičemž z uměleckých aktivit nejčastěji hrají děti na hudební nástroj nebo chodí na kroužek keramiky, která v jiných zemích není tolik oblíbená jako v ČR. Ani další v Česku klasické kroužky, mezi které patří například hra na hudební nástroj a dramatická výchova, nejsou podle autorů průzkumu jinde ve světě příliš běžné. Většina dětí v zahraničí navštěvuje spíše sportovní kluby, vyplynulo z průzkumu.

V ČR není neobvyklé, když dítě po škole navštěvuje během týdne kroužky různého zaměření, v různých dnech střídá třeba sportovní, výtvarné, hudební nebo divadelní aktivity. Kroužky nabízejí samotné školy, domy dětí a mládeže i zhruba tři čtvrtiny mateřských škol. Hudební a jiné umělecké vzdělání mohou děti získat na základních uměleckých školách. Ve školkách a školách jsou nejčastější kroužky angličtiny, sportu, hry na flétnu nebo tance. Ze školek, které je v nabídce mají, je pětina poskytuje zcela zdarma. Ve školách se většinou musí platit.

Počet obyvatel ČR se v 1. pololetí zvýšil na 10,59 milionu lidí

Počet obyvatel ČR se v prvním pololetí zvýšil o 9200 na 10,588.063 lidí. Přírůstek zajistila zahraniční migrace, a to zejména z Ukrajiny a Slovenska. Zemřelých bylo více než narozených. Od ledna do konce června zemřelo 57.787 lidí, což je v tomto období nejvíce od roku 1996. Vyplývá to z předběžných údajů, které zveřejnil Český statistický úřad (ČSÚ). Do ČR se v prvním pololetí přistěhovalo 22.590 lidí, vystěhovalo se jich 11.088. Ukrajinců přibylo zhruba 2600, Slováků 2100 a Vietnamců 700.

V prvních šesti měsících roku se narodilo 55.528 dětí. Je to zhruba stejně jako ve stejném období loni, kdy byl počet narozených největší z posledních šest let. Mim manželství se narodilo 4 procent dětí, za celý loňsk rok to bylo 48,6 procenta Nejvíce dětí porodily ženy v věku 30 a 31 let, u prvoro zených převládaly rodičky v věku 28 a 29 let.

Poslanci debatovali o přijet eura, neshodovali se

Poslanci z evropského vý boru se při debatě o doku mentu EU o prohlouben hospodářské a měnové uni neshodovali v tom, zda b Česko mělo vstoupit co nej dříve do eurozóny, nebo ne Například místopředsedkyn TOP 09 Helena Langšádlov varovala před tím, že Česk by se mohlo dostat na peri ferii EU. Jihočeský volebn lídr ODS Jan Zahradník na opak soudí, že česká vláda b měla vyjednat výjimku.

Evropská unie je podl Langšádlové na rozcestí státy eurozóny se budou sna žit urychlit integraci. "Může se stát, že účast a neúčast v eurozóně bude mezníken mezi státy, zda budou stát v jádru EU, nebo na periferii Měli bychom dělat všechn pro to, abychom se vlastním rozhodnutími nedostali na pe riferii," uvedla Langšádlová.

Její stanovisko podpoři sociální demokrat Lubomí Toufar. "Stát někde na perife rii není v zájmu České repu bliky a jejích občanů," uvedl.

Naopak podle Zahradníka by přijetí společné evropské měny nebylo pro Česko nyni výhodné a není na pořadu dne. "Není třeba nikam chvátat, je třeba být opatrní a obezřetní," tvrdí. Varoval před tím, že vstupem do eurozóny by Česko převzalo spoluodpovědnost za dluhy jiných zemí. Podobně jako Zahradník se vyjádřil poslanec ANO Zdeněk Soukup, podle kte-

rého je případný vstup do eurozóny otázkou načasování. Nyní podle něho správná doba není.

Místopředseda KDU-ČSL a předseda výboru Ondřej Benešík vyčetl vládě a ministerstvu financí, že o přijetí eura nevedly debatu i vzhledem k tomu, že eurozóna prošla od vstupu Česka do EU změnami. Označil to za velký dluh posledních čtyř let.

Volební kampaň míří do finiše, strany se představí v ČT a ČRo

Strany a hnutí, které kandidují ve sněmovních volbách, se začnou samy představovat voličům v České televizi a v Českém rozhlasu. Volební kampaň tím tradičně míří do cílové rovinky. Volební videa strany obvykle nabízejí také na internetu.

Kandidující strany mají ze zákona v každém z veřejnoprávních médií k dispozici celkem 14 hodin vysílacího času. Mohou tohoto času využít k představení svého programu a kandidátů. Podle expertů na výzkum veřejného mínění a psychologii však nemá tento druh propagace na výsledek voleb velký dopad.

Česká televize bude propagační videa stran vysílat do 18. října na programech ČT1 a ČT2, a to v celkem 28 blocích. V 09:00 začne vysílání spotů na kanálu ČT2, v 16:35 na kanálu ČT1.

Ze Slovenska

Slovenská vládní krize skončila, Ficova koalice pokračuje

Předsedové tří slovenských vládních stran podepsali v Bratislavě dodatek ke koaliční smlouvě, kterou v srpnu vypověděla Slovenská národní strana (SNS) a vyvolala tak vládní krizi. Vládní koalice pokračuje v současné podobě.

Dodatek předpokládá například častější komunikaci vládních stran na okresní i krajské úrovni, pravidelná setkání předsedů koaličních stran Roberta Fica (Směr-sociální demokracie), Andreje Danka (SNS) a Bély Bugára (Most-Híd).

„Budeme se setkávat vždy v pondělí, což nám umožní přípravu na jednání parlamentu i vlády," řekl premiér Fico. „Tato komunikační krize měla svůj význam," dodal předseda vlády s tím, že mnohé se uvnitř koalice vysvětlilo.

Po propuknutí aféry ohledně přerozdělování evropských dotací nakonec podal demisi ministr školství Peter Plavčan (SNS), jak to požadoval premiér.

Strana na jeho místo navrhla bývalou šéfku Prognostického ústavu Slovenské akademie věd Martinu Lubyovou, která v minulosti pracovala na různých postech v rámci Mezinárodní organizace práce a v 90. letech působila na Univerzitě Karlově a v České akademii věd.

Výrobci ze západní Evropy přestávají na Slovensko dovážet zboží horší kvality

Výrobci potravin a drogerie ze západní Evropy začínají měnit složení výrobků dodávaných na Slovensko. Uvedla to v rozhovoru pro server tablet.tv slovenská ministryně zemědělství Gabriela Matečná (SNS). Země střední a východní Evropy opakovaně kritizovaly dvojí kvalitu zboží dodávaného na jejich trhy.

Matečná uvedla, že některé firmy už přistoupily k tomu, že nepoužívají stejný obal pro zboží s odlišným složením. „Chceme však dosáhnout toho, aby výrobce dodával na evropský trh stejné potraviny. Už máme první příklady u značkových piškotů nebo keksů. I drogistické zboží začíná být podobné, jaké se prodává v Rakousku," řekla slovenská ministryně.

„Když je stejný obal, i obsah by měl být stejný. Pokud je obsah rozdílný, ať je rozdílný i obal," dodala Matečná.

Česká republika a Slovensko iniciovaly tzv. Spotřebitelský summit, který se má v říjnu v Bratislavě zabývat touto otázkou. Za nepřípustnou označil praxi dvojí kvality výrobků v projevu v europarlamentu také předseda Evropské komise (EK) Jean-Claude Juncker.

Ekonomika

Taxikáři protestovali proti Uberu u letiště a magistrátu v Praze

Taxikáři v Praze protestovali proti službám typu Uber. Tři hodiny blokovali pomalou jízdou dopravu v okolí ruzyňského letiště a hodinu pak troubením a kroužením kolem náměstí dávali najevo svou nespokojenost u magistrátu. Policie v souvislosti s protestem zaznamenala 13 přestupků. Protest má být časově neomezený. Kdy, kde a jak bude pokračovat, David Bednář ze Sdružení českých taxikářů zatím nevěděl.

Na podporu pražských kolegů vyjelo i 70 vozů taxi po městském okruhu v Brně, kde soud Uber zakázal. Dispečinky taxi, které mají smlouvu s pražským letištěm, se k protestům nepřipojily, prý je blokáda silnice také poškozuje.

Pro Uber v současné době jezdí v Praze na 2000 šoférů. Většina z nich pak pracuje pro službu UberPop, kterou společnost označuje za placenou spolujízdu, uvedla mluvčí společnosti Miroslava Jozová. Podle starších údajů magistrátu je v Praze na 5000 taxikářů.

Taxikáři chtějí vyvíjet nátlak na instituce a současně dát lidem na vědomí, že služby Uberu podle nich porušují zákony. Vadí jim zejména to, že pro podobné služby jezdí řidiči bez taxikářské koncese, nemají auta evidovaná jako vozidla taxislužby a nemají taxametry.

Taxikáři zahájili v Praze svou protestní jízdu kolem 10:30 a vybrali si pro ni trasu od Lipské ulice směrem na letiště, zpět kolem hotelu Marriott na Lipskou a opět nájezdem před Evropskou na Lipskou. Podle Bednáře se do akce v Praze zapojilo 1000 až 1200 taxikářů, policie čísla o počtu účastníků protestu nemá.

Letiště kvůli protestu zřídilo informační centrum, kde cestujícím radilo s problémy v dopravě. Jeho zástupci současně vyzvali cestující, aby s těmito problémy počítali a nechali si před odletem dostatečnou časovou rezervu i pro možné komplikace. Pokud přece jen někomu spoj uletěl, byly v kontaktním centru počítače, kde si cestující mohli najít náhradní let. Evropská pravidla ochrany spotřebitele ale neřeší situaci, kdy kvůli stávce nebo protestům cestující nestihne odlet. Letiště ani dopravci pak nejsou povinni cestujícím poskytovat jakékoliv kompenzace.

Škody na plodinách kvůli suchu jsou až 7,7 miliardy Kč

Škody způsobené suchem na obilovinách, řepce, trvalých travních porostech a ku-

kuřici jsou mezi 7,2 až 7,7 miliardy korun. Ve Sněmovně to při debatě o kompenzacích za dopady sucha řekl ministr zemědělství Marian Jurečka (KDU-ČSL). Jde o odhad, dodal. Celkové kompenzace by podle něj mohly představovat až čtyři miliardy korun.

"Teoreticky bychom podle našich odhadů mohli kompenzovat až částkou čtyř miliard korun, ale s ohledem na realitu možností státního rozpočtu nevidím, že by taková částka byla uvolnitelná, jak jsme zatím tu diskusi vedli na úrovni vlády či s panem ministrem financí (Ivanem Pilným)," dodal Jurečka.

Odhadovaná škoda na obilovinách činí letos zhruba 4,3 miliardy korun, u travních porostů a kukuřice je to 1,5 až dvě miliardy korun. U řepky je odhad škody 1,4 miliardy korun.

Sklizeň obilovin bude letos podle odhadu Českého statistického úřadu o 13,2 procenta nižší než loni. Zemědělci sklidí 6,709 milionu tun obilí, odhadují statistici.

Bezobslužných pump přibývá v ČR pomalu, budoucnost je v mobilech

Čistě bezobslužných čerpacích stanic přibývá v Česku pomalu. ČTK to řekl výkonný ředitel společnosti Unicode Systems Miroslav Stříbrský. Firma je hlavním dodavatelem technického vybavení pro tyto pumpy v ČR. Stříbrský uvedl, že na 'zelené louce' v posledních letech v tuzemsku vzniká zhruba deset až 15 podobných stanic za rok. Velký podíl podle něj mají stanice na stlačený zemní plyn (CNG). Budoucnost vidí v platbách u stojanů prostřednictvím chytrého mobilního telefonu.

Přesná statistika počtu čistě bezobslužných čerpacích stanic v Česku neexistuje. Stříbrský odhaduje, že v současné době je v Česku takových stanic asi 350 až 400, většina z nich je ale umístěna například v areálech firem. Stanic v pravém slova smyslu je podle něj asi 100. Dalších zhruba 100 pump podle něj funguje tak, že přes den nabízejí běžný servis s obsluhou a jako samoobslužné fungují v noci.

Jako první z velkých sítí představila v Česku řešení na podobné bázi minulý rok společnost Shell ve spolupráci s karetní firmou Mastercard. Platbu prostřednictvím mobilu nebo tabletu letos firma rozšířila i na některé mycí linky. Mluvčí Shell v ČR Petr Šindler ČTK řekl, že zavádění bezobslužných stanic v ČR proto síť neplánuje.

Kurzovní lístek

4. 10. 2017 (střed)

EUR, 1 25,885
Kanada, 1 17,638
USA, 1 21,970

Kultura

Velký knižní čtvrtek letos 19. října nabídne 16 nových titulů

Letošní Velký knižní čtvrtek 19. října nabídne 16 novinek, o jednu více než v předchozích letech, napříč různými žánry. Na pultech knihkupců se objeví jména jako Ben Aaronovitch, Pavel Kosatík, Michal Viewegh, John Boyne nebo Elena Ferrante. Součástí 12. Velkého knižního čtvrtku opět bude doprovodný program, který 19. října do Městské knihovny v Praze a 26. října do Knihovny Jiřího Mahena v Brně přivede několik autorů.

Akce tradičně představí novinky různých žánrů od českých i zahraničních spisovatelů. Mezi šestnáctkou nových knih bude i Sběrná kniha od Pavla Kosatíka, která přináší ucelený pohled na dílo a život režisérky Heleny Třeštíkové. Pro milovníky mystérií a napětí Jozef Karika v knížce Trhlina sepsal příběh nevysvětlitelného mizení lidí v pohoří Tríbeč. Básník Milan Ohnisko rozmlouval s hudebníkem Davidem Kollerem a výsledkem je kniha Who The Fuck Is David Koller?.

Nové pohádky pro unavené rodiče Michala Viewegha volně navazují na Krátké pohádky pro unavené rodiče, které vyšly před deseti lety.

Další očekávanou novinkou jsou Povídky na tělo Martiny Formanové. Podruhé na pole literatury vstupuje filmová režisérka Andrea Sedláčková, tentokrát se společenským románem Každý něco tají. Děj knihy Africká zima od českého chirurga Tomáše Šebka, stálého účastníka mise Lékařů bez hranic, se odehrává v jeho posledním působišti v Jižním Súdánu. Světovou beletrii reprezentuje román Příběh těch, co odcházejí, a těch, kteří zůstanou, třetí díl tetralogie Geniální přítelkyně od autora či autorky publikující pod jménem Elena Ferrante.

Zemřel Jan Tříska, pád z mostu byl zřejmě náhodou

Krátce před začátkem natáčení nového filmu zemřel v Praze herec Jan Tříska, který se těžce zranil při pádu z Karlova mostu do Vltavy. Bylo mu 80 let. Tříska patřil k nejtalentovanějším hercům generace 60. let, po emigraci v 70. letech se prosadil i v Hollywoodu. Po listopadové revoluci v Česku hrál třeba ve filmech Jana Svěráka Obecná škola či naposledy Po strništi bos.

Oblíbený umělec měl blízko k disentu, po jeho emigraci se ho komunistický režim snažil vymazat z povědomí lidí a filmy s ním se neuváděly. Ve Spojených státech natočil 44 filmů, z nich dva s Milošem Formanem – Ragtime a Lid versus Larry Flynt. Po roce 1989 se vrátil do českého povědomí triumfálními výkony v roli krále Leara na jevišti či jako učitel Igor Hnízdo ve filmu Obecná škola.

Zemřela herečka Květa Fialová, bylo jí 88 let

Ve věku 88 let po dlouhé nemoci zemřela herečka Květa Fialová. ČTK to sdělil herecký kolega a přítel zesnulé Josef Kubáník. Fialová má za sebou bohatou uměleckou dráhu na divadelních jevištích i před filmovou a televizní kamerou. Svou kariéru spojila s Městskými divadly pražskými, do angažmá ji přijal Jan Werich v Divadle ABC už v roce 1958. Od té doby tu ztvárnila bezpočet rolí, v posledních letech jako stálý host.

Divákům se zapsala do paměti i rolemi ve filmech Limonádový Joe, Fantom Morrisvillu, Adéla ještě nevečeřela, Partie krásného dragouna, Účastníci zájezdu či v seriálu Hříšní lidé města pražského.

Okouzlující a usměvavá herečka, která se narodila 1. září 1929 ve slovenské obci Velké Dravce. Publikum obdivovalo její šarm a jemný smysl pro ironii především v rolích komediálního a konverzačního charakteru, k nimž patřily úlohy v hrách Vajíčko, Charleyova teta nebo Don Juan. Přes stovku repríz odehrála v komedii

Jezinky bezinky. Průběžně hrála též ve společnosti Václava Hanzlíčka (Ryba ve čtyřech) a hostovala na různých scénách. Hlavní ženskou roli ze hry Harold a Maud ztvárnila vedle Městských divadel pražských také v Mladé Boleslavi a v Uherském Hradišti. V posledních letech však bojovala s následky srdeční mrtvice i s Alzheimerovou chorobou.

Na Pražském hradě jsou k vidění stovky tváří impresionismu

V Jízdárně Pražského hradu začíná 6.října výstava Světlo v obraze, která si dala za cíl zeširoka představit český impresionismus. Kromě stovek děl českých autorů, na nichž lze vysledovat stylový vývoj, je tu pro srovnání i jeden obraz od francouzského malíře Claude Moneta. Největší lákadla výstavy jsou rozměrný obraz Chudý kraj od Maxe Švabinského a jeden z pohledů na přístav věhlasného Moneta, který poslouží ke srovnání s tuzemskými tvůrci.

Proč se na přehlídku tuzemských výtvarníků z přelomu devatenáctého a dvacátého století dostal Monet? Francouzský malíř poslouží jako referenční bod. Expozice si totiž dala za cíl prozkoumat vliv impresionismu na české výtvarné umění. A s kým jiným porovnávat? Podtitul výstavy zní Český impresionismus, inspirace blízké i vzdálené.

Pořádá ji Správa Pražského hradu, ale koncepci dali dohromady ve Spolku výtvarných umělců Mánes. Návštěvníci se můžou těšit na dosud největší výstavu, která se českému impresionismu věnuje. Konkrétně jde o šest stovek děl od téměř osmdesáti tvůrců. Pro představu, jakých rozměrů tato akce nabývá, dodejme, že její autoři si je vypůjčili z pěti desítek soukromých sbírek i státních institucí včetně naší Národní galerie. Uprostřed výrazně zbarvených zdí Jízdárny bude k vidění vedle obrazů, které samozřejmě převládají, také několik soch.

Vystavená díla budou reprezentovat impresionismus v jeho různých vývojových fázích. „Cílem expozice je ukázat český impresionismus v celé jeho velikosti, kvalitě a kráse," avizují autoři výstavy. Ta přitom bude myslet víc na běžného diváka než na školené historiky umění a jednotlivé obrazy budou srozumitelně řazené podle námětů. Například budou v Jízdárně oddíly Zahrady a parky, Zimy, Zátiší, Kouzlo venkova, Vody nebo Háje.

Konkrétně se tu návštěvníci setkají s díly Antonína Slavíčka, Antonína Hudečka, Miloše Jiránka, Josefa Schussera, Ludvíka Kuby, Jožo Uprky, Stanislava Lolka, Maxe Švabinského, Vojtěcha Preissiga nebo Jana Preislera.

František Kupka je na výstavě zastoupený svými ranými obrazy z období, než se dal na abstrakci, konkrétně je to olejomalba Biblioman z roku 1897 nebo kvaš Moře na francouzském jihu, který vznikl kolem roku 1905. Pokud jde o expresionisty, nesmí pochopitelně chybět Václav Radimský, který díky tomu, že pobýval se skupinou malířů kolem Moneta ve francouzském Giverny, přinesl do českého prostředí i tamní styl tvorby. Evropský kontext kromě Moneta představí i Eugen Jettel nebo Alexander A. Kiselev.

Výstava Světlo v obraze bude otevřena denně od 10 do 18 hodin a navštívit ji bude možné až do 7. ledna příštího roku.

Sport

V NHL změnili dres Jágr, Vrbata, Hemský, Hanzal či Pavelec

Šest českých hokejistů změnilo v létě dres v rámci NHL. Nejdéle čekal jako nechráněný volný hráč od 1. července na nové angažmá hvězdný útočník Jaromír Jágr, který se v 45 letech po skončení smlouvy s Floridou dohodl na ročním kontraktu s Calgary. Celkem 34 Čechů zůstává v prvních týmech klubů NHL před startem nového ročníku. Dalších sedmnáct se přesunulo na farmu.

Hned první den trhu s volnými hráči změnili dres útočníci Radim Vrbata a Martin Hanzal, bývalí spoluhráči z Arizony, i brankář Ondřej Pavelec. Vrbata se přesunul z týmu Coyotes na Floridu, Hanzal zamířil z Minnesoty do Dallasu a Pavelec z Winnipegu do New York Rangers. O dva dny později se stěhoval Aleš Hemský z Dallasu do Montrealu.

Už v červnu změnil působiště forvard Tomáš Nosek. Z Detroitu, za který nastoupil za tři roky od příchodu z Pardubic v NHL v 17 zápasech a jinak hrál za Grand Rapids v AHL, si jej vybral v rozšiřovacím draftu nováček Vegas.

Jako nedraftovaní volní hráči ještě předtím podepsalo kontakty v NHL hned šest Čechů, kteří budou bojovat o premiéru v soutěži. Brankář Matěj Machovský zamířil z Plzně do Detroitu, obránce Jakub Jeřábek z Podolsku z KHL do Montrealu, Radim Šimek z Liberce do San Jose, Jan Rutta i útočník David Kämpf z Chomutova do Chicaga a Tomáš Hyka z Mladé Boleslavi do Vegas.

Po letošním draftu bojují v kempu o šanci ve slavné soutěži osmnáctiletí forvardi Martin Nečas v Carolině a Filip Chytil v New York Rangers. Nečase, který má za sebou první sezonu v extralize v dresu mistrovské Komety, si vybrali Hurricanes v prvním kole na 12. místě. Chytil hrál v nejvyšší soutěži za Zlín a Rangers po něm sáhli na 21. pozici.

Po skončení kontraktu nemají angažmá někteří zkušení hráči. Rozloučili se zadák Zbyněk Michálek v Arizoně, jeho bratr Milan v Torontu a další útočník Jiří Hudler v Dallasu. Obránce Jakub Kindl skončil na Floridě.

Kocumová byla druhá na mistrovství světa v extrémním překážkovém běhu

Bývalá česká reprezentantka v běhu na lyžích Zuzana Kocumová skončila druhá na mistrovství světa v extrémním překážkovém běhu Spartan Race, na kterém usilovala o třetí titul za sebou. V kalifornském Squaw Valley nestačila jen na Kanaďanku Lindsay Websterovou. V náročném závodu, při kterém nejlepší ženy strávily na trati přes tři hodiny, za vítězkou zaostala o minutu a 43 sekund. Pro Kocumovou je to další medailový úspěch po nedávném vítězství na mistrovství Evropy v Andoře. Závod v dějišti zimních olympijských her 1960 byl ještě náročnější než v minulých letech. Startovalo se v nadmořské výšce zhruba 1900 metrů, tisíce účastníků absolvovaly převýšení přibližně 1600 metrů a 38 těžkých překážek.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František na pastorační návštěvě Kolumbie

Od středy 6. září do pondělí 11. září uskutečnil papež František svoji dvacátou apoštolskou cestu. Vedla do Kolumbie a František byl třetím papežem, který tuto latinskoamerickou zemi navštívil. Před ním tak učinil Pavel VI. v roce 1964 a sv. Jan Pavel II. v roce 1986. Jeho návštěva se uskutečnila v době, kdy se Kolumbie začíná vzpamatovávat z občanské války, která v zemi trvala desítky let. Mottem pastorační cesty bylo: *„Udělejme první krok"*

Více než milion věřících se zúčastnil ve čtvrtek 7.září v Bogotě mše svaté celebrované papežem Františkem v městském parku Simona Bolívara. Na mši dorazily také tisíce obětí vleklého konfliktu v zemi a uprchlíci z Venezuely. Svatý otec ve své homilii odsoudil *„hustou temnotu, která rozdmychává násilí a má na svědomí lidské životy v Kolumbii i jinde"*.

V pátek 8.září papež vedl modlitební setkání za národní usmíření v parku Las Malocas ve městě Villavicencio. Obřadu se zúčastnilo více než 400 tisíc lidí, včetně obětí vleklé občanské války a také členů guerilly, kteří měli tyto činy na svědomí. Svatý otec tam vyjádřil touhu být s kolumbijským lidem, který ve svých srdcích a na svém těle nese stopy těchto tragických událostí.

Ve Villavicencio papež František blahořečil dva kolumbijské mučedníky, a pak následně slavil speciální liturgie smíření. *„Smíření"* bylo tématem dne a společně s blahořečením ilustrovalo myšlenku, že *„pokoj tkví také - a snad úplně nejvíc - v krvi mnoha svědků lásky, pravdy, spravedlnosti a také opravdových mučedníků"*.

Večerní liturgie byla inspirována prorockými slovy Žalmu: *„Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení."* Podle papeže jsou tato slova *„vtělena"* do životních příběhů mnoha lidí, kteří o svém svědectví promluvili během bohoslužby a kteří byli schopni se oprostit od svých zranění a otevřít se vzájemnému setkání, odpuštění a smíření.

„Ježíš nám dal jméno a povolání, nikdy je neztraťme," řekl papež František v sobotu 9.září při setkání se skupinou manželů a zasvěcených osob před nunciaturou v Bogotě. V tentýž den také slavil mši svatou pro milion věřících na letišti v Medellínu.

Při nedělní mši svaté 10.září v kolumbijské Cartageně papež ostře zkritizoval obchod s drogami, který zde patří k hlavním problémům. V zemi, která také byla sužována více než půl století občanskou válkou, vybídl k setkávání a odpuštění. V přístavním městě také papež požehnal základní kameny domů pro lidi bez domova a oběti obchodu s lidmi a zavítal do domu ženy, jež celý život vaří pro chudé.

Ve Fatimě se konala Česká národní pouť

Fatimské zjevení proběhlo v roce 1917. Třem dětem se poblíž portugalské vesnice zjevovala Panna Maria, která naléhavě vyzvala k obrácení a pokání, každodenní modlitbě růžence, obětování se za obrácení hříšníků a k zasvěcení srdcí a světa (zejména Ruska) Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Součástí zjevení byla i vidění pekla a války, před nimiž je nutné lidi zachránit.

Při příležitosti 100. výročí zjevení se ve Fatimě uskutečnila ve dnech 12. a 13.září také Česká národní pouť. Z České republiky připutovalo více než 1300 věřících, z toho stovka kněží a řada českých a moravských biskupů v čele s kardinálem Dominikem Dukou. Českou mši svatou slavili v kapli zjevení v úterý 12. září odpoledne.

Kardinál Dominik Duka v promluvě přiblížil fatimské poselství. To je podle něj varováním, kam dojde člověk, který si myslí, že je středem vesmíru a nikomu se nemusí zodpovídat ze svých skutků. *„Svoboda však není nevázanost, je to zodpovědnost,"* uvedl a pokračoval, že obsahem fatimského zjevení je výzva k pokání. Pokání pak znamená opravdové obrácení, hledání cesty domů, směru a smyslu života, jenž spočívá v plnění jediného přikázání Nové smlouvy: *„Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás"*.Tato láska pak staví nejzákladnější buňku společnosti, na níž stojí rodina, obec, stát i Evropská unie.

„Jsme zde proto, abychom poděkovali za naši svobodu, i když ji občas packáme. Abychom poděkovali za to, že můžeme svobodně vyznávat víru, i když se nám někdy zdá, že je to málo a sníme o vzdušných zámcích," dodal kardinál Duka, který také připomněl utlačovaného a tupeného kardinála Josefa Berana a papeže Jana Pavla II.

Ve středu 13. září slavil mezinárodní mši svatou pro tisíce poutníků z celého světa kardinál Mauro Piacenza z Vatikánu. Čeští a moravští věřící v čele s kardinálem Dominikem Dukou zde přijali sochu Panny Marie Fatimské, aby v následujících týdnech putovala po českých a moravských diecézích. Jako poděkování zanechal kardinál Duka ve Fatimě kopii Pražského Jezulátka.

Cesta sochy pak začala v den památky Panny Marie Bolestné, 15. září 2017, v pražské katedrále a prošla postupně všemi katedrálami českých a moravských diecézí a významnými poutními místy jako je Svatá Hora, Velehrad, Hostýn, Křtiny, Zarošice a další a skončila na poutním místě Českomoravská Fatima v Koclířově u Svitav na svátek Panny Marie Růžencové, 7. října 2017.

Podle zpráv České biskupské konference

Národní svatováclavská pouť ve Staré Boleslavi

Kázání kardinála Dominika Duky 28.září 2017

Stojíme opět na místě poznamenaném krví sv. Václava. Zde ve Staré Boleslavi vešel křtem krve do ráje, zde ve Staré Boleslavi se zrodila česká státnost. Pro to prolití krve se stal dědicem české země. Stalo se tak ihned při přenesení jeho těla do kostela na Pražském hradě. To bylo v jeho dobách kanonizací, uznáním a provoláním svatosti. Stal se tedy světcem z vůle lidu a byl nazván dědicem naší země. To ovšem nebyl jen církevní či jen náboženský akt. Byl to i akt státotvorný.

Připomeňme si, jakou roli má světec. Je to někdo, kdo ve svém pozemském životě a mučedník i v okamžiku smrti dal příklad spravedlivého života, vzor hodný následování. Je to rovněž někdo, kdo se stal ochráncem, patronem. Světec ve svém druhém, světeckém životě, není omezen naším časoprostorem. Jeho památka se předává z generace na generaci. Tradice je rovněž národotvorný, a tedy i státotvorný moment.

Dovolím si citovat Karla Čapka, spolutvůrce tradice naší moderní státnosti ve spojení s prezidentem T.G. Masarykem: „...pro naše otce dědic země české byl představitelem starého státu, byl korouhví a symbolem našeho státoprávního boje. Jak věci stojí, ani tato tradice nepatří do muzea." Tato slova z článku Sv. Václav napsal 18.12.1938 dva dny před smrtí.

Vždy znovu si zde musíme připomínat dvě velké pravdy. K vraždě došlo v zápase o moc a je to událost, která se týká celé naší společnosti. Není to jen záležitost církve, slavíme Den české státnosti. Ve Svatováclavském chorálu se zpívá o národu, ne o katolících. I my, kteří se hlásíme ke křesťanství, my katolíci, jsme součástí národa, součástí společnosti. Úspěchy i neúspěchy, radosti i bolesti prožíváme společně a dělíme se o ně. Je naší povinností nejen se projevovat, kriticky hodnotit, ale též se společně podílet na životě této země. Proč nám v tom někdo chce bránit, vyloučit nás?

Čtení z knihy Moudrosti, kterou řecky mluvící židovská komunita z Alexandrie obohatila Bibli, má oslovit především zodpovědné představitele a naše legitimní zástupce. Zavazuje je k touze po moudrosti a lásce k ní. Vstupujeme do zápasu o moc. Již po řadu měsíců žijeme volebním bojem. Letos jsou před námi parlamentní volby, příští rok prezidentské volby a na podzim příštího roku nás čekají komunální volby. Volby do senátu nás provázejí neustále. Stále něco, nebo někoho volíme. Ani náznakem nehodlám ovlivňovat výsledky voleb. Jako občan tohoto státu a ze zodpovědnosti svého úřadu, dovolím si vyslovit tato vybídnutí:

Uvědomme si rozdíl mezi státem a představiteli státu, mezi národem a vůdci národa. Nejdeme volit pouze kandidáty, ale jdeme volit svou budoucnost. Parlament, prezident, vláda, samospráva – mají vykonávat to, co chtějí voliči. Pokud voliči nechtějí nic a nejdou volit, nemusí politici nic dělat. Aby nebrali plat zadarmo, pak jim nezbývá, než dělat, co zrovna chtějí. Další problém je v tom, že volební programy obsahují mnoho rozumného, ale často chybí to podstatné. Prvním úkolem státu je zajistit bezpečnost občanů, nikoliv vytvářet pocit bezpečnosti. Rovněž tak další, neméně důležitou povinností státu je zabránit bankrotu. Ptejme se, jak chceme splatit státní dluhy, jsou to přece také naše dluhy, za které jsme zodpovědni my jako občané. Nesplácením těchto dluhů okrádáme budoucí generace. Máme před očima tragické osudy občanů, kteří propadli exekuci. Poučme se z toho. Je smutné, když se politikové zabývají jen tím, co je výhodné pouze pro jejich volební období. Neříkám, že tak jedná každý politik, ani že tak jednají vždycky. Přiznejme však, že jde o řídké výjimky.

Kolik bylo křesťanů v naší zemi v době sv. Václava? Kolik kněží? Hrstka. Kolik biskupů? Žádný! Kolik bylo lidí odhodlaných pozvednout svůj hlas v dobách obou diktatur? Nechci a nebudu to vypočítávat! Bylo jich hodně, známých i zapomenutých, za německého protektorátu víc než po Únoru, ale přiznejme si, šlo Naši naději vidím v tom, že nám volby pomohou prosadit umlčovanou většinu. Jen tak naplníme úsilí o demokratickou společnost v demokracii bez přívlastků. Jen tak nebude většina manipulována a ovládána rozmary různých menšin. Je na čase, abychom začali jednat zodpovědně, přesto, že se i nadále budeme setkávat se špatnými zákony a nezodpovědností. Víme ale, co je dnes zodpovědným jednáním? Víme! Ale nemáme dost odvahy. Proč? Protože se mylně domníváme, že jsme bezmocní a je nás málo.

V době Gedeonově stačilo 300 spravedlivých, kteří se neskloníli před Bálem. Kardinála Tomáška nazýval tehdejší ministr kultury „generálem bez vojska", a přesto nemlčel. Tady je několik tisíc lidí, u televize desetitisíce a další poslouchají rozhlas. Pochybuji, že by všichni, kdo mě teď slyší, nevěděli, že zodpovědný člověk chce dobro svých i našich dětí, a proto je vychovává. Víme, že přirozená rodina je ve své stabilitě trvalým základem státu, a proto je výchova v rodině nadřazena pouhým ekonomickým a finančním zájmům. Nikoli zahálka a zábava, ale poctivá a zodpovědná práce je východiskem. To vše za nás nikdo neudělá. Musíme to udělat sami! Je zde na místě dodat: „S Boží pomocí!" Volební úvahy jsou dobré k jedinému, abychom se probudili a vzmužili. Vrátím se nyní ještě znovu k citátu Karla Čapka, kde mluví o Václavově korouhvi. Pod praporem sv. Václava musí někdo jít a ne o tom jen příležitostně, politicky a teatrálně řečnit, nebo ustrašeně šeptat a radit druhým, zvláště svým dětem, aby se do něčeho nezapletli.

V milenijním roce umučení sv. Václava 1929, kdy byla dostavěna a slavnostně otevřena naše katedrála zazněla v oratoriu J. B. Foerstra slova: „A on tu zemi miloval...." – Kníže sv. Václav vychovaný babičkou, svatou Ludmilou. Miloval naši zemi, náš stát, náš kontinent, starou Evropu. Muži a ženy, kteří milovali svou zemi svůj lid, vytvořili identitu kontinentu který žije bohatstvím nesčetných národů jazyků a kultur sjednocených hodnotami pro které tak jako sv. Václav byli ochotni prolít i svou krev. Dědic a hlavní patron naší země položil svůj život podle evangelia Ježíše Krista za ideál pravdy, lásky a úcty k bližnímu.

Tyto ideály je možné naplnit jedině ve svobodě - hajme ji.

Amen.

+ Dominik kardinál Duka

V Bratislavě blahořečili mučedníka komunismu salesiána P. Tita Zemana

V Bratislavě v sobotu 30. září 2017 blahořečili mučedníka, salesiánského kněze P. Tita Zemana, který byl za komunismu pronásledovaný, strávil několik let v československých věznicích a zemřel v roce 1969. Bohoslužby se zúčastnilo 25 tisíc věřících a 500 kněží a předsedal jí prefekt Kongregace pro svatořečení kardinál Angelo Amato, sám též salesián.

Promluvu při mši sv. na prostranství u kostela Svaté rodiny kardinál Amato zahájil slovy: *„Papež František nedávno řekl, že "nejkrásnější bohatství, jaké může mít národ, je bohatství svatých". A Slovensko se může pochlubit nádhernou korunou svatých a mučedníků, kteří jsou v dějinách odvážnými svědky Krista.*

Nešťastná komunistická diktatura v minulém století proměnila vaši vlast na smutný vězeňský tábor. Nenávist byla obrácena především k církvi, která udržovala živou identitu slovenského národa a chránila jeho svobodu a důstojnost. Byly zrušeny katolické školy a byl zkonfiskován jejich majetek. Biskupové, kněží a laici byli zatčeni a odsouzeni. Křesťané v této atmosféře skutečného pronásledování ukázali, že láska je silnější než nenávist a že pravda nakonec zvítězí nad lží.

Byla to zkouška, kterou komunita křesťanů zvládla s odvahou a rozhodností, přičemž se její víra posílila i díky svědectví a krvi mnohých věřících. Po návratu svobody Církev na Slovensku slavila v roce 1995 svatořečení tří košických mučedníků, v roce 2001 blahořečení redemptoristů Metoděje Dominika Trčky a benediktina Pavla Petra Gojdiče, a v roce 2003 blahořečení biskupa Vasila Hopky a sestry Zdenky Cecílie Schelingové. *K tomuto oslavenému doprovodu mučedníků minulosti i současnosti se připojuje salesián Titus Zeman, oběť komunistické tyranie minulého století.*

Mučednictví je nejvyšší projev lásky ke Kristu a k církvi... Darovat život za bratry byl ideál blahoslaveného Tita Zemana. Byl uvězněn, protože pomáhal klerikům a kněžím uprchnout z vlasti, aby mohli žít svůj apoštolský ideál. Byl pak za údajnou špionáž a velezradu odsouzen na nucené práce. Strávil celkem třináct let vězení a nucených prací v Bratislavě, Leopoldově, Ilavě, Mírově, Valdicích a Jáchymově s jeho pověstnou „Věží smrti". Zde byl nucen pracovat se smolincem, ze kterého se těží uran, vysoce toxický a radioaktivní kov.

„Z otce Zemana se stal MUKL, tedy muž určený k likvidaci. Silné ozáření, vyčerpání a vědomí, že jste člověkem na odstranění jako nějaký hmyz, dělaly z takzvaného pracovního tábora skutečný vyhlazovací tábor."... „Křesťané v této atmosféře skutečného pronásledování ukázali, že láska je silnější než nenávist a pravda nakonec zvítězí nad lží."...

Kardinál také během homilie zdůraznil salesiánské povolání světce. *„Blahoslavený Titus Zeman se může definovat jako mučedník za povolání. On miloval své salesiánské a kněžské povolání a toužil, aby i jiní mladí prožívali ve svobodě sen svého zasvěcení se Pánu."*

„Je to poselství pro nás všechny. Nově nabytá svoboda, často spojena s určitou diktaturou blahobytu, a porušování pravidel nikdy neuhasí ideály toho, kdo chce žít v plnosti rozhodnutí se pro dobro. Svatí a mučedníci jsou nejkrásnějším bohatstvím národa," uzavřel Amato.

P. Tita Zemana připomněl také papež František. Během pastorační návštěvy italské Bologně 1. října jej zmínil jako pomocníka ve zkouškách: *„Včera byl na Slovensku v Bratislavě blahořečen Titus Zeman, salesiánský kněz. Patří ke dlouhé řadě mučedníků 20. století, protože zemřel roku 1969 po dlouholetém věznění kvůli svojí víře a své pastorační službě. Jeho svědectví ať je nám oporou v nejtěžších chvílích života a pomáhá nám rozpoznat Pánovu přítomnost i ve chvíli zkoušky,"* řekl papež.

Ostatky umučeného kněze byly převezeny do jeho rodných Vajnor, kde budou uloženy natrvalo. Liturgická památka blahoslaveného P. Tita Zemana byla stanovena na 8. leden.

P. Titus Zeman poznal salesiány už jako malý chlapec v Šaštíně v roce 1924 a ihned se pevně rozhodl být jedním z nich. Nemajetní rodiče, kteří měli dalších deset dětí, však byli tvrdě proti. Titus, od mala nemocný, se v deseti letech na přímluvu Panny Marie zázračně vyléčil, a pak rodiče přesvědčoval slovy: *„Kdybych zemřel, použili byste peníze na můj pohřeb. Prosím vás, abyste je dali na má studia."* Rodiče prodali pole, aby synkovi umožnili studia v Itálii, ale bez dalších dobrodinců, kteří jej po celou dobu studia v zahraničí podporovali, by se jeho touha nemohla uskutečnit. Kněžské svěcení přijal v červnu roku 1940 v Turíně a představení ho okamžitě povolali zpět na Slovensko. Vyučoval v salesiánských ústavech a věnoval se naplno pastoraci. Po skončení války, když se komunisté dostali k moci, byl P. Titus ze škol propuštěn. Společně se salesiánem Ernestem Macákem se rozhodli k nebezpečné akci: převést přes hranice mladé lidi toužící po duchovním povolání. Překonali řeku Moravu a přes Rakousko se dostali do Itálie. Akce se podařila dvakrát. Potřetí ho 16. dubna 1951 pohraničníci chytili. Titus Zeman se přitom obětoval, aby chlapci mohli ze sevření uniknout. Začaly měsíce výslechů a nelidských mučení. Prokurátor pro něj žádal trest smrti, režim se však bál, že lidé v něm budou vidět mučedníka. Tak byl trest smrti změněn na odnětí svobody na 25 let. P. Titus zakusil většinu komunistických vězení, zdraví mu definitivně zničila práce „na uranu" v Jáchymově. Po 13 letech byl podmínečně propuštěn, ale to mu zbývalo už jen pět let života. Byl stále sledovaný a vyslýchaný a nakonec zemřel v pouhých 54 letech. Z chlapců se mezitím díky statečnosti P. Tita Zemana stali kněží a salesiáni, kteří působí po celém světě.

Podle zpráv
České biskupské konference a
http://tituszeman.sk/

Pražské zastupitelstvo zamítlo obnovu Mariánského sloupu

Jsme smutní z toho, že co bylo v červnu slíbeno a povoeno, že se sto let po zboření může Mariánský sloup vrátit na Staroměstské náměstí v Praze, bylo po třech měsících dvoláno a zakázáno. – Jak dlouho bude Panna Maria tojící dočasně ve stínu Týnského chrámu čekat na své původní čestné místo?

Ve čtvrtek 14. září 2017 jednalo pražské zastupitelstvo o obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Veřejné projednávání vyvolala petice s podpisy 1084 lidí, teří s obnovou nesouhlasí. Patří mezi ně členové spolku Exulant, spisovatelka Lenka Procházková, bývalý synodní enior Českobratrské církve evangelické Pavel Smetana a další. V usnesení navrženém zastupitelem Martinem Stropickým (Trojkoalice-SZ) zastupitelstvo uložilo Radě hlavního města Prahy zrušit řízení vedené stavebním odborem Prahy 1, který již vydal územní rozhodnutí o přípustnosti stavby. Odmítlo tím také mnohamilionový dar městu v podobě již zhotoveného Mariánského sloupu, na který během tvrt století přispěly svými dary stovky lidí nejen z Prahy, le celé České republiky a mnoho našich krajanů v zahraničí, ejména v Kanadě a USA.

Proti obnově Mariánského sloupu hlasovali zastupitelé ČSSD, ANO, KSČM, Zelených a Pirátů. Obnovu sloupu podpořili astupitelé stran TOP 09, KDU-ČSL, ODS a Nezávislých.

Jednání pražského zastupitelstva o obnově Mariánského loupu vyvolalo v české společnosti silnou odezvu. Všechna média - rozhlas, tisk i televize - ve svých zprávách o tomto ozhodnutí informovala. Známí komentátoři jako Pavel Šafr, Ondřej Neff a další v komentářích odsoudili usnesení pražského zastupitelstva. Dokonce i prezident Miloš Zeman kritizoval toto rozhodnutí pražských zastupitelů. Na oficiálním webu Společnosti www.marianskysloup.cz postupně uveřejňujeme některé komentáře a stanoviska mnoha lidí.

Jeden z účastníků veřejného projednávání, Ing. Josef Pejmovský z Prahy, Břevnova, nám napsal: *„Průběh jednání odnotím jako dání prostoru projevům náboženské nesnášenlivosti ze strany odpůrců obnovy Mariánského sloupu bohužel včetně duchovních některých církví). Náboženská nesnášenlivost odpůrců obnovy Mariánského sloupu je tím epochopitelnější, že katolická církev přistoupila ke vstřícnému kroku a vrátila na Týnský chrám kalich, který byl kdysi mbolem hlavního husitského chrámu. Výsledkem jednání je od záminkou chybějícího konsensu schváleno nejen zrušení souhlasu vlastníka pozemku, hl. m. Prahy, s obnovou Mariánského sloupu, ale i souhlas s vandalským činem stržení Mariánského sloupu. Bylo uznáno, že dostatečně hlučná skupina může nepravdivými a hlučnými argumenty docílit svého. Nezáleží přitom, jestli její petice má pouze něco přes 1000*

Historický snímek Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze zbouraného 3.listopadu 1918

podpisů a opakované petice za obnovu Mariánského sloupu měly v roce 2010 více než 10.000 podpisů, v roce 2012 cca 12.000 podpisů a v letošním roce více než 2.000 podpisů".

Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze přijímá toto rozhodnutí s tím, že je to jedna z celé řady zmařených nadějí. Odpůrci obnovy, do jejichž čela se postavila Ústřední rada církve Československé husitské, popírají historickou pravdu o příčině postavení sloupu. Místo poděkování za záchranu Prahy stále v rozporu s historickou skutečností tvrdí, že podnětem byla oslava vítězství na Bílé hoře.

Společnost za 27 let své činnosti s podporou velkého počtu lidí doma i v zahraničí dokázala již zhotovit celou architekturu Mariánského sloupu v mnohamilionové hodnotě a akademický sochař Petr Váňa navíc zhotovil novou sochu Panny Marie Immaculaty. Naše úsilí bude pokračovat a věříme, že se Mariánský sloup na Staroměstské náměstí v budoucnu vrátí. Současná situace je taková, že i když je deklarováno smíření, odpůrci zaujímají k obnově Mariánského sloupu nesmiřitelný postoj.

Společnost nebude v nejbližší době organizovat další podpisové akce. Zvažuje však, že bude na svých stránkách zveřejňovat názory lidí, kteří s tímto rozhodnutím nesouhlasí. Každý, kdo chce vyjádřit svůj názor, může nám napsat na adresu: mariansky.sloup@post.cz a my rádi jeho názor zveřejníme.

Při této příležitosti chci poděkovat všem našim krajanům v České misii v Chicagu za podporu, dary a modlitby. Vyprošujeme Vám i Vašim rodinám ochranu Panny Marie Rynecké a prosíme: nepřestávejte se modlit.

PhDr. Karel Kavička, Česká republika

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve na

OCTOBERFEST

V klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

V sobotu 14. října 2017

Od 4.00 odpoledne do půlnoci i déle

Bude hrát

DJ Tony

a další hosté

Na čepu bude několik druhů piva,

dále nabídneme jídla domácí kuchyně, teplé uzeniny a další pochoutky a výborné pečivo všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Pozvěte své přátele a známé.

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VARHANNÍ KONCERT

v kostele Českých patronů 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

v neděli 15. října 2017 po mši svaté v 11.30 dopoledne

Zazní skladby:

Jana Křtitele Vaňhala (1739-1813)	Praeambulum und Fuge C major
Jana Křtitele Kuchaře (1751-1829)	Fantasie e moll
Bohuslava Martinů (1890-1959)	Vigilie
Zdeňka Pololánika (1935)	Postlude
Benedetto Marcella (1686-1739)	Adagio (Concerto in Do minore)
Oreste Ravanella (1871-1938)	Tema e variazioni in si minore

Účinkuje

Hana Bartošová

přední česká varhanice, absolventka Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Ve svém rozsáhlém repertoáru věnuje zvýšenou pozornost české i světové hudbě od baroka až po současnost. Pravidelně hraje na koncertech a na prestižních festivalech doma i v zahraničí, účinkovala téměř ve všech zemích Evropy, v Rusku a USA. Na svém koncertním turné po Spojených státech vystoupí také v České misii v Chicagu.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Nejkrásnější blahopřání

letí z Ameriky na Slovensko

Terezii Kardiánové

k významnému životnímu jubileu

Dlouholeté člence naši misie v Chicagu, obětavé pomocnici a milé přítelkyni hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a všechno nejlepší přejí a v modlitbách vyprošují

Mons. Dušan Hladík
Alena Pokorná
a všichni přátelé z České misie v Chicagu

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

VOLBY

DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY PARLAMENTU ČR SE USKUTEČNÍ

ve čtvrtek 19. a v pátek 20. října 2017
od 14:00 do 21:00 hodin
na Generálním konzulátu v Chicagu
205 N. Michigan Ave. Suite 1680
Chicago, IL 60601

Vážení odběratelé a čtenáři Hlasů národa

OMLOUVÁME SE

za opožděné vydání tohoto čísla časopisu.

Bylo způsobeno nenadálou poruchou našeho počítače během tisku a oprava trvala dva týdny.

Děkujeme za pochopení.

90

Zvoňte zvony na vše strany
svolávejte Moravany,
zvoňte Karlu přemilému
k jubileu velikému.
Kéž ho Matka Boží chrání,
Pán mu dá své požehnání.

Nejvěrnějšímu členu naší České misie v Chicagu,
neúnavnému organizátorovi modlitebních společenství
svatého růžence, zbožnému přisluhovateli u oltáře,
zvučnému předčitateli Božího slova,
duchaplnému redaktorovi Hlasů národa,
dlouholetému členu Misijní rady,
horlivému Orlovi a
všestrannému pomocníkovi mnohých,
našemu milovanému bratru v Kristu

Karlu Chrobákovi

srdečně blahopřejeme k jeho

90. narozeninám,

které oslaví 17. října 2017

Náš drahý jubilante, všichni Vám ze srdce
přejeme a vyprošujeme do dalších let
od Boha Otce, dárce života, sílu a svěžest,
od Ježíše Krista, lásku a obětavost,
od Ducha svatého, moudrost a jasnou mysl.
Kéž Vás Panna Maria vezme
pod ochranu svého mateřského pláště,
kéž Vám svatý Josef vyprosí sílu k další práci,
kéž Vás svatí andělé střeží na všech cestách,
kéž svatí nebeského dvorstva jsou
Vašimi přímluvci a pomocníky.
S vděčností za Vaše modlitby, práce a oběti

Mons. Dušan Hladík
a všichni přátelé z České misie

Za dar života a požehnaná léta poděkujeme
s naším jubilantem při mši svaté v neděli 15.října
v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.
Potom bude následovat varhanní koncert.
Po něm zveme přítomné na oslavu v klubu misie.

Srdečné blahopřání

Život běží
a jsou chvíle jako ten dnešní den,
kdy je dobré se zastavit,
ohlédnout se zpět
a také se podívat do budoucnosti.
Ať ty příští minuty,
dny a roky jsou šťastné,
prožité ve zdraví
a mezi milujícími lidmi.
Všechno nejlepší!

17. října 2017
oslaví své životní jubileum

Ludvík Rafaj

Mnoho štěstí, zdraví, radosti
a Boží požehnání
přejí a vyprošují

milovanému manželovi
Anna

drahému tatínkovi a dědečkovi
syn O. Eliáš Rafaj
dcery Anička (Stuart) a Mařenka (Robert)
vnuci Alexis, David, Charlie, Ondřej,
Antonín, Monika a Josef

rodina Příkazská zde v Americe

sestra Anežka s rodinou
bratr Antonín (Růženka) s rodinou
a příbuzenstvo z České republiky

S přáním všeho dobrého se připojují
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z Chicaga

Vděčná vzpomínka

S bolestí v srdci si připomínáme, že před rokem byla na věčnost povolána naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra, teta a neteř, paní

Dagmar Goliášová

Narodila se 17. listopadu 1948 v Praze.
Do USA přišla v roce 1973 a zde se provdala za Karla Goliáše a měli spolu dceru Janu a syna Roberta.
Po celý život pracovala jako stavební inženýrka.
Zemřela 30. září 2016.

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 4. října 2016 v 10.00 dopoledne.

Milá Dagmarko, děkujeme Ti všichni za to, co jsi pro nás ve svém životě vykonala. Nikdy nezapomeneme. Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě.

Karel Goliáš, manžel
Jana a Robert, děti s rodinami
Morgan, Kurtis a Michelle, vnoučata
Eva Klapouchová, sestra s rodinami
Amálie Klimešová, teta
rodina Strachotova

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 22. října 2017

v opatství sv. Prokopa

ve 2.00 hodiny odpoledne

V klášteře v kapli Panny Marie bude mše svatá a Mariánská pobožnost, pak se pomodlíme za zemřelé krajany, kněze a řeholníky českého původu.

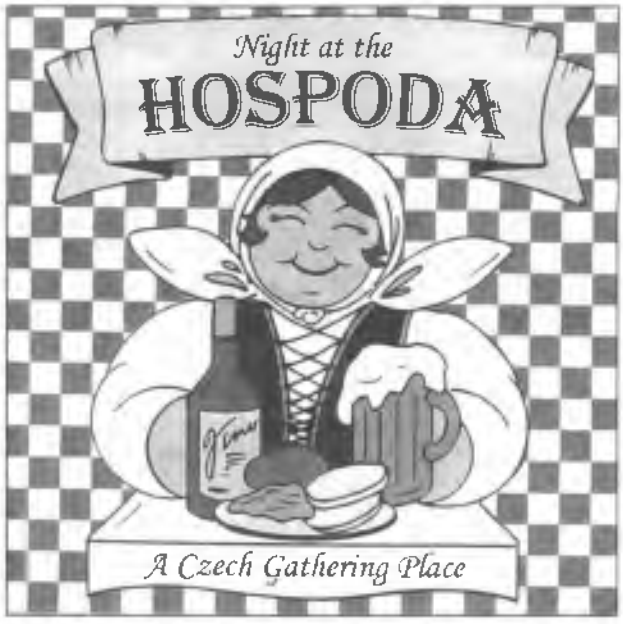
Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!
Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

Moravská Kulturní Společnost

všechny srdečně zve na česká jídla

Sobota 21.října 2017
od 4.00 odpoledne

Sokol Spirit
3909 Prairie Avenue
Brookfield, IL 60513

České melodie hraje

DJ Speedster

Podává se

vepřo, knedlo, zelo

a další pochoutky

České pivo a víno

Pro více informací volejte
630 – 325 3873 (po 6.00 hodině večer)
E-mail:
moravianculturalsociety@yahoo.com

Z pikniku České misie 10. září 2017

Piknik začínáme jako ovbykle českou mší svatou přímo v parku

Obětavé ženy připravily spoustu koláčů a domáciho pečiva

Opět vystoupila populární skupina „Borůvky", která letos slaví 20 let trvání

Prodalo se přes tisic ovocných knedlíků a desítky knedlíků kynutých

Zatančily též dvě krojované skupiny dětí z Ústředny Moravských spolků

Celé odpoledne se smažily bramboráky a langoše a opékaly klobásy

V tradiční tombole bylo sto hodnotných cen

V baru se vytočilo pět beček Plzeňského piva

Reformace Martina Luthera

Pokračování ze str. 2

Když své teze neodvolal ani na říšském sněmu ve Wormsu, vydal císař Karel V. proti Lutherovi tzv. wormský edikt, kde byl prohlášen za kacíře a byly zakázány jeho spisy. Fridrich III. Moudrý nechal Luthera bezprostředně poté unést do azylu na hrad Wartburg, kde reformátor pobýval v letech 1521–1522. Zde překládal Nový zákon. Jazyk tohoto překladu je dodnes považován za základ spisovné němčiny.

Lutherovy myšlenky se mezitím lavinovitě šířily a vyvolávaly v celé zemi bouřlivé přijetí. Od radikálních projevů příznivců nového učení se Luther od počátku ostře distancoval. Roku 1522 se vrátil do Wittenbergu, aby učinil přítrž obrazoborectví. V létě 1524 vypuklo v jihozápadním Německu selské povstání, které se rozšířilo téměř do celého Německa. Katolická knížata za tuto vzpouru obviňovala Luthera. Ten začal opět přednášet a vystupoval proti Tomáši Müntzerovi, který svým kázáním sedláky k nepokojům podněcoval. V květnu 1525 byli sedláci poraženi a jejich vůdce Tomáš Müntzer byl popravený.

Martin Luther byl posledním augustiniánským mnichem, žijícím ve wittenberském klášteře. V roce 1524 odložil i on mnišský hábit a 13. června 1525 se oženil s bývalou řeholní sestrou Kateřinou z Bory. Demonstroval tím také svůj pozitivní přístup k instituci manželství. Bohatá korespondence je dokladem jejich vzájemného hlubokého vztahu. Ze šesti Lutherových dětí čtyři svého otce přežily. Velmi živý obraz představovala i Lutherova domácnost, která se ve skutečnosti neomezovala pouze na členy jeho rodiny, ale velmi často zahrnovala početné návštěvy příbuzných a přátel. Lutherova pohostinnost byla proslulá, nezřídka významně zatěžovala rodinný rozpočet, ale pochopení a hospodárnost manželky „Katky" dokázaly předcházet náznakům nouze.

Roku 1528 se Luther zúčastnil vizitací ve farnostech v saském kurfiřtství, při kterých se přesvědčil o jejich duchovně zaostalém stavu. V roce 1529 na zasedání říšského sněmu ve Špýru sepsali 20. dubna 1529 zástupci evangelické šlechty a měst císaři Karlu V. protestní dopis proti zákazu reformace, podle tohoto prostestu se pak začali nazývat „protestanté". Ve dnech 1.-3. října 1529 se v německém Marburku konaly náboženské rozhovory německých reformátorů Luthera a Melanchtona se švýcarským reformátorem Zwinglim s cílem vytvořit teologickou jednotu evangelické strany proti katolíkům. Snaha však ztroskotala na rozdílném stanovisku výkladu „Svaté večeře".

Se svým spolupracovníkem Philippem Melanchthonem položil Luther základy nové institucializované evangelické církve . Melanchton sepsal základní články víry, které byly predložené císaři na zasedání říšského sněmu v Augsburku 25. června 1530. Toto tzv. Augsburské vyznání se stalo základem luteránské církve. V roce 1534 Luther dokončil za spolupráce jiných wittenberských teologů překlad Starého zákona. 29. května 1536 se evangelíci konečně dohodli na jednotné reformaci, kterou zpečetili wittenberským konkordátem. Představoval sice vnitřní jednotu, ale současně začalo množství dalších sporů. Ve zbývajícím období svého života se věnoval Luther podpoře nově vznikající instituce, řešení církevněpolitických a praktických teologických otázek a v neposlední řadě vydal řadu ostrých polemických spisů.

Souborné dílo Lutherových spisů dnes čítá kolem stovky svazků. Plný text proslulých 95 tezí (1517) můžete najít na www.reformace.cz. Další významná díla jsou např. Promluva o odpustcích a milosti (1517), Křesťanské šlechtě německého národa o zlepšení stavu křesťanstva (1520), O dobrých skutcích (1520), Zvěst o babylónském zajetí církve (1520), O zotročené vůli (1525), Malý a Velký katechismus (1529) a další. Luther složil též řadu modliteb a několik duchovních písní, nejznámější je evangelická hymna Hrad přepevný.

I přes zmíněnou částečnou věroučnou nejednotu v protestantském táboře nelze popřít Lutherův vliv na téměř všechny soudobé reformátory. Přestože Luther neměl žádnou promyšlenou reformační strategii, udržoval čilé kontakty s některými německými knížaty a politickými exponenty Říše. Očekával od nich podporu pro svou věc. Odmítal ale prosazování reformace silou stejně jako možnost vojenského vystoupení protestantských knížat proti císaři. Vytvoření obranného Šmalkaldského spolku po Augsburském sněmu v r. 1530, kdy hrozilo reálné nebezpečí napadení ze strany císaře, ovšem podpořil. Jeho vlastním cílem ale byl náboženský mír. Když se schylovalo ke svolání koncilu, stavěl se k němu Luther skepticky. Stejně skeptický zůstával k pokusům o náboženské rozhovory mezi protestanty a katolíky, podniknutým roku 1540 a odmítnutým papežem.

Luther zpočátku neusiloval o založení nové církve, ale o reformu stávající církve na základě těchto tří principů: 1. Sola scriptura: Autorita Písma je vyšší než autorita církve. 2. Sola fide: Člověka ospravedlňuje jeho víra, nikoliv dobré skutky. 3. Sola gratia: Boží milost je dar, není možné si ji nijak zasloužit nebo koupit. Z nich vyplývají i negativní stanoviska k otázkám dobrých skutků, sedmi svátostí, uctívání svatých a Panny Marie, učení o očistci, papežství atd. O sto let starší kritickou pozici Husovu Luther zpočátku neznal. Teprve po výtce svých protivníků, že se hlásí k Husovu kacířství, se s dílem Husovým seznámil a otevřeně se pak přiznal k tomu, že s Husem a Janem Viklefem sympatizuje.

Lutherovo vystoupení mělo ohlas i v českých zemích. České překlady některých jeho spisů byly vydány již v letech 1520 a 1521. K prvnímu rozmachu luterství došlo v roce 1523, kdy se Havel Cahera, tehdy Lutherův stoupenec, stal administrátorem kališníků (strany pod obojí, utrakvistů) a farářem v Týnském chrámě. Synoda, kterou jako administrátor církve v roce 1524 vedl, učinila řadu usnesení v luterském smyslu. Později však získali převahu konzervativní kališníci a obě strany pak spolu soupeřily.

Česká Jednota bratrská navázala písemný styk s Martinem Lutherem v letech 1522–1524 a 1533–1542, kdy si navzájem vyjasňovali teologické otázky; roku 1542 došlo i k osobnímu setkání delegace, kterou vedl biskup Jednoty Jan Augusta. Vzájemné styky byly přátelské, ale obě strany byly ve svých postojích neústupné a došlo k postupnému odcizování německých luteránů a Jednoty. Ta se vydala vlastní cestou, která byla přerušena vývojem po Bílé hoře.

Martin Luther zemřel 18. února 1546 ve věku 62 let ve svém rodišti Eislebenu. Jeho pozůstatky převezli do Wittenberku a pochovali pod kazatelnou v zámeckém kostele, kde kázaval.

Zpracováno podle internetu

MLADÝM

Čeští loutkáři přijeli za krajany

Loutkářská dvojice Roman a Libuše Bauerovi z Jaroměře nedaleko Hradce Králové vyrazila letos opět na turné po USA a Kanadě. Je to již třetí podzim, který tráví mezi krajany v zámoří. Nejdříve projeli Austrálii a Nový Zéland, vloni přidali východní pobřeží Spojených států. Letos začali na východě USA v New Yorku a blízkém Bloomfieldu, pak „odskočili" do Kanady, kde vystupovali v Montrealu a Torontu, odtud přijeli do Chicaga, kde hostovali v České misii, a potom pokračovali do Pittsburgu a Washingtonu a ještě je čeká i Dallas, Kalifornie či Calgary. Celkem víc jak dva měsíce cestování po krajanských školách s rozkládacím divadélkem, které dokážou vyrobit ze čtyř krabic od banánů a několika kartonů. Loutkáři dokumentují svou cestu na facebookovém profilu, kde najdeme desítky fotografií Kašpárka ze všech míst, která navštívil.

BOĎI, jak se zkratkou označuje Boučkovo loutkové divadlo, hraje v pronajatých sálech, často v církevních komunitních centrech, na zahradách či parcích. Loutkáři mají na repertoáru loňská představení Kašpárek a princezna a O Zubejdě Solimánské, ale připravili i nové kusy s novými loutkami Jak se Honza učil bát a Kašpárek a chytrá princezna, aby přitáhli ty, kdo ta první představení viděli už loni. Někde pro děti připravují i tvůrčí dílnu. Tak tomu bylo i u nás v Chicagu, kdy společně s dětmi vytvářeli osvědčené loutky tzv. PEŤačky. Loutky princezen, králů, českých Honziků, čarodějů i jiných pohádkových bytostí vznikaly díky šikovným rukám umělců, samotných dětí a jejich rodičů z docela obyčejných materiálů, které byly k dispozici, z PET (plastikových) lahví od vody, polystyrenových kouli, několika dřívek, kousků hadříků, vlny, korkových zátek, nití a drátků nikoli podle přesných návodů, ale na základě fantazie a improvizace.

Roman a Libuše Bauerovi hrají pohádku Jak se Honza učil bát

Bauerovi jsou skutečnými nadšenci loutkového divadla. Nehrají za honorář, přespávají v různých rodinách a školách. Vymínili si pouze od hostitelů že budou hrát „za stravu a byt" a samozřejmě přesuny z lokality do lokality. Na cestu z České republiky za oceán jim letos přispěli sponzoři českoskalický Farmet a Královéhradecký kraj. Těmto českým umělcům za jejich roztomilá představení patří upřímný dík. Nadšené publikum v mnoha místech žádá opětovnou návštěvu příští rok.

Podle článku Štěpánky Tůmové

Děti, které přišly na loutkové divadlo dříve si v tvůrčí dílně vyrobily svoje vlastní loutky, které si potom odnesly domů

Hledáme svatého Huberta

Motto:

„Myslivost je spolková činnost směřující k udržování a rozvíjení mysliveckých tradic a zvyků jako součásti českého kulturního dědictví."

Vyňato z preambule zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti

Historie myslivosti má několik základních úseků

Tím prvním je bezesporu úplná závislost lidí na přírodním dění a jeho zdrojích. Společensky nejvýše stála žena, udržovala oheň, starala se o sběr potravy a byla zachovatelkou a šiřitelkou rodu. Muž byl lovec. K tomu potřeboval odvahu, odhodlání a sílu a také neustálé soustředění, poznávání všeho, což se v dnešní době vyjadřuje jako vědecké bádání. Příroda tehdy měla velké množství tajemna, pro které se hledalo vysvětlení, jež bylo také tajemné. Začalo se s uctíváním zlověstného za účelem usmiřování toho nepoznaného.

Druhý dějinný úsek charakterizují různá dochovaná svědectví používání nástrojů. Vrcholí tvorbou písemných znaků. Formují se duševní uskupení, která vysvětlují názorov podmíněné děje, vznikají filozofická přesvědčení, která lz označit jako víry. Přírodní bohatství se stává majetkem vlá ců a jako jejich vlastnictví jsou nástrojem moci. V tom období se objevují prvky světovlády. Tato etapa, v které s vyvíjejí a převažují chladné zbraně, ve svém vrcholném ro voji se dotýká již primitivních zbraní palných.

Tou třetí etapou můžeme rozumět dobu, která je základe pro dnešní období, kterému nadneseně a snad i neoprávněně ř káme věk moderní. Vkládané a získávané dobro je následov no zlem, které koresponduje s prostředky k zničení civilizací.

Období vyznávání božské vůle a síly

S tím, co bylo tajemné a nevysvětlitelné, se lidé obrace k bohům. Vytvářeli z nich systém ve vzájemných vztazích Mnohobožství předcházela jednobožství, obojí v rozličnýc podobách ve vztahu k víře.

Rozvinutá filozofie s písemnými záznamy je známá epose *Gilgameš,* pocházejícím ze 4. – 5. tisíciletí před n. l. z Mezopo támie. Kromě lovců zde vystupují Engidua a Gilgameš, též bů lovu Samukau. V Babylonii žil údajně v 2. tisíciletí před Kr stem velký lovec Nimrod, uctívaný později jako bůh lov Dodnes jsou jako „nimrodi" označováni náruživí lovci.

Chetité v Malé Asii uctívali bohyni lovu Rubaš, zobraze vanou s jeleními parohy. Byla s ní pravděpodobně totožn bohyně Bendis. Tyto bohyně byly prototypem pro řecko bohyni lovu Artemis a římskou Dianu (v češtině totožno s Lověnou nebo Děvanou). Keltové uctívali jednohlavéh boha lovu Cernunnose. Severským patronem lovu byl Ulle Starší Germáni uctívali Wodana (Odina). U starých Slovan byla bohyní lovu Děva (dcera Peruna a Lady).

Monoteismus k nám pronikal převážně v podobě křesťan ství. Za patrony myslivosti byli uctíváni svatí. Byl to sv. Jilj z národních světců sv. Prokop a sv. Ivan. Legendy o jejic životě se v mnohém podobají. Žili jako poustevníci, živili s mlékem laní a srn, při lovech se s nimi setkávali někte panující knížata. Na místech setkání dávali postavit klášt nebo kostel.

Patroni myslivosti podle atributů zvěře

S jelenem nebo laní se zobrazují sv. Hubert, Jiljí, Eustach, Felix z Valois, Germanes, Goard, Ida z Herzfeldu, Jenovéfa, Julian Pohostinný, Kateřina Švédská, Matylda, Notburga, Tarsita a Teleforus.

S medvědem se zobrazuje sv. Galus, Korbián a Tekla.

S vlkem se zobrazuje sv. Radegunda, Sympertus a Vilém Vercelský.

S orlem sv. Jan Evangelista a Augustin.

S havranem sv. Osvald.

Se sokolem sv. Bano.

Se zajícem sv. Albert Lienský a Růžena Limánská.

Výčet svatých není úplný, opírá se jen o dostupné a známé literární prameny. V období, které označujeme jako feudální, platila zvyklost před lovem se účastnit krátké mše svaté. Lovci do kostela chodili i se psy, sokoly a zbraněmi. Obřad doprovázelo troubení na lesní rohy.

Úloha sv. Eustacha a Huberta

V raném křesťanství myslivci navazovali na tradici kultu sv. Eustacha a Huberta, kteří mají společný atribut – jelena. Sv. Eustach do Hubertova života a ještě mnoho let po něm platil za hlavního přímluvce lovců. Za svého života byl vysokým římským vojevůdcem a později křesťanským mučedníkem. V lovu se ukázal jako velmi zdatný. Odpozoroval totiž smyslové vlastnosti zvěře a jejich schopnosti navětřit nebezpečí. Při šoulání za zvěří se řídil příznivým větrem a dostával se k ní na účinný dostřel kuší. Během lovu na jelena měl vidění, které ho od jeho záměru odradilo. Mezi parohy jelena se mu zjevil ukřižovaný Kristus. Toto přispělo k jeho křesťanskému přesvědčení a tomu, aby lovů zanechal, ačkoli v nich byl velmi úspěšným. Dal se s celou svou rodinou pokřtít. Okolo roku 120 n. l. on a jeho dva synové a manželka byli v Římě upáleni v rozžhavené měděné peci. Tato okolnost přispěla k jeho kultovnímu prosazení jako patrona myslivců až do moderních let provozu myslivosti. Dodnes je uctíván na Křivoklátsku, kde stojí kaple sv. Eustacha, a některé části honiteb jsou označeny jeho jménem.

Sv. Hubertovi je u nás zasvěcený 3. listopad, kdy se jeho kult slaví jako patrona myslivosti a ochránců přírody. Žil v letech 656 – 727. Byl synem aquitánského knížete Bertranda. V mládí se dostal na dvůr franského krále Theodoricha III v Cáchách, oblíbil si panské zábavy a lovy. Neztrácel však přitom ze zřetele spásu své duše. Podle legendy uviděl jelena, který měl mezi parohy kříž. Hubert to prý pochopil jako Boží znamení, aby se věnoval duchovnímu stavu. Byl králem povýšen na údělného knížete. Došlo však k roztržce mezi Hubertem a franským správcem Hebroinem. Hubert

odešel z Cách do Met. Získal vysoké postavení u austro-asijského majordoma Pipina Heristála a oženil se. Jeho žena Floribana brzy po narození jejich syna Floroberta zemřela, Hubert přešel do Maastrichtu, kde vystudoval v duchovní škole sv. Lamberta teologii. Stal se knězem a po smrti sv. Lamberta v roce 709 maastrichtským biskupem. V roce 721 přenesl biskupské sídlo do Lutychu a zde také 30. 5. 727 zemřel.

V oblasti jeho působení docházelo k citelnému poklesu velkých dravých šelem. Lov spárkaté zvěře byl stále více aktuální. Z chování této zvěře odpozoroval, že pro zkvalitnění jejího chovu HHHnelze lovit tuto zvěř bez výběru, který přirozeně probíhá během říje, do které se mají dostat ti nejsilnější jedinci.

Pojednání o loveckých řádech

Koncem třicetileté války v roce 1648 nastává v lovectví epocha označovaná jako „zlatý věk myslivosti". Hlavním propagátorem baroka byl jezuitský řád, který měl vliv na duchovní a umělecký život střední Evropy. Vzorem byl životní styl francouzských králů, zejména Ludvíka XIV. Zde se zrodil parfózní hon, lovecká hudba, kult trofejí a rozvoj obornictví. V této době se rozvíjely i myslivecké tradice a ceremoniály. Lovci se začali sdružovat v lovecké řády. Členové řádu byli řízeni řádovými rytíři, před nimi stáli komandéři a samotný jeho vrchol tvořil velmistr. Prvním loveckým řádem se stal řád Zlatého jelena. Založil ho roku 1672 poslední Piastovec, vévoda Jiří Vilém z Brzegu ve Slezsku.

U nás je nejvýznamnější řád sv. Huberta, založený roku 1695 Františkem Antonínem hrabětem Šporkem. Inspiraci k založení řádu našel Špork ve Francii, kde jako mladík pobýval u dvora krále. Tam se také ve Fontainbleau Ermenon Ville seznámil s loveckou hudbou, signály, s kultem sv. Huberta i s jeho jménem pojmenovaným rytířským řádem a ceremoniály, které pak zavedl v Čechách, Slezsku, Sasku a Bavorsku. Špork byl jeho velmistrem. Roku 1723 se stal členem řádu i císař Karel VI. Podle vzoru Francie byly založeny řády i v jiných zemích. František Antonín Špork byl ve své době považován za největšího myslivce.

Jelen, nejvýznamnější představitel lovu

Lesnictví jde ruku v ruce s myslivostí. Nelze si představ les bez zvěře, zvláště pak naše hluboké lesy bez zvěře jelen Tak jako les vychováváme úpravou sponu (vzdálenost mez kmeny), do doby jeho mýtní zralosti sekerou, tak správným výběrem zvěře docílíme žádoucí výsledek jejího chovu V dávných dobách redukovaly spárkatou zvěř dravé šelmy které nyní nahrazuje myslivecky řízený výběr odlovem Provoz myslivosti vyžaduje zvyšování zodpovědnosti v hos podářském počínání v přírodě a uplatnění myslivecké kázně Dobrý myslivec si oceňuje především myslivecký zážitek zdravý a osvěžující styk s přírodou. Je mu cennější prospěc chovu než síla trofeje.

Myslivost v hudbě a písni

Naši dávní předkové poznali nutnost dorozumívat se na vzájem při lovu určitými signály. Lovecké signály a později fanfáry, hrané na lovecké šalmaje nebo rohy, daly vzniknou lovecké hudbě 14. a 15. století v Itálii a ve Francii. Z našeh prostředí vychází mnoho vynikajících hudebníků. Z období klasické hudby si zaslouží zmínku současníci Wolfgang Amadea Mozarta a později Ludwiga van Beethovena. Ja Antonín Tomáš Koželuh složil pro černínské parfózní hony konané na Jindřichohradecku, pestrou řadu loveckých fanfá Jeho bratranec Leopold Jan Antonín Koželuh se stal učite lem hudby v panovnické rodině Josefa II. a Leopolda II. dvorním skladatelem ve Vídni. Složil *Loveckou sonátu* a řa du klavírních děl, v nichž líčí lov lišek a divočáků.

V Paříži se stal ředitelem konzervatoře Vladimír Rejcha nejvýznamnější jsou jeho tria pro lesní rohy. Jeho příbuzn Josef Rejcha se zabýval také skladbami pro lesní roh.

Také sourozenci Pavel a Antonín Vraničtí, z nichž první by ředitelem vídeňské dvorní opery, skládal lovecké symfonie kvarteta a lovecké pochody, což bylo tehdy módním zvykem.

Též v díle Františka Vincence Kramáře, rodáka z Kame nice u Třebíče, se objevuje lovecká partie v charakteristic kém šestiosminovém rytmu.

V Dolní Lukavici u Přeštic pobýval Josef Haydn n panství Morzinů. Byl vášnivým lovcem, složil kantáty pr lov na koroptve a pro podzimní štvanici na jeleny.

Mužický car v ruské vsi Ureni (1)

K připomínce neblahé „Velké říjnové socialistické revoluce", která proběhla v Rusku před sto lety 1917

Nad kalnou řekou Vislou a v mlhách ponořenou řekou Dvinou už dlouho bouřila těžkopádná děla 1. světové války. Ale za stříbrnou řekou Unží, zahalenou do smaragdového sarafánu odvěkého, vznešeného boru, vládlo ničím nerušené ticho. Ve vsi Ureni plynul každodenní a pokojný život ve výstavných pevných chalupách, vyrobených z ručně otesaných borovicových trámů, podle dávných zvyklostí a obyčejů otců. Vesnici před zešílevším světem chránily husté, neproniknutelné lesy a bažinaté, bezedné močály obklopené šedým, kouřícím dýmem. Jako v dávných dobách se i teď v lesích rozléhalo volání starého pána lesů, lesního muže a děsilo ženské, které při sbírání hub zastihla noc. Za jasných májových nocí vyplouvaly ze svých komůrek v bažinách nestoudné rusalky, vládkyně močálů, a čeřily labutími křídly perlivou hladinu lesních jezer. V mlžnatém podzimu pak Jarilo-Kupala, znavený vyčerpávající letní dřinou, pouštěl na svobodu 12 sester, větrných pannen, které pak tančily v mlžném oparu nad mokřinami. Mávaly přitom svými širokými rukávy a přivály na Urečany horečnatou zimnici. Zimnici léčila babka Lugoničena tak, že nemocné napájela odvarem voňavých léčivých bylin, které sbírala v lesích za temných svatojánských nocí. Tehdy ureňská děvčata a chlapci přeskakovali plameny hořících hranic a rozplameňovali se láskou v milostném šumění očarovaného boru.

V místním pravoslavném chrámu se oddávalo málo, urenští se drželi staré víry. Byli to bezpopovci. Chrám ale ve vsi byl a sloužil v něm pop Jevtichij. Pop to byl dobrý a laskavý. Nikoho z ureňských neutiskoval, kojence, které jim dal Bůh, zapisoval do knih, byť nekřtěné v chrámě. „Podle zákona", říkal, „může porodní bába slabé novorozence i bez popa pokřtít ve jménu Přesvaté Trojice, a jsou to, moji milí, dušičky andělské, slaboučké... Vždyť se jen podívejte, ani slepičí pírko nezvednou!" Ureňští si uvážlivého popa vážili. Žil v dostatku, nic mu nescházelo. A jaký to byl zahradník! Ve třech guberniích bys takového hospodáře nenašel. Jenom těch okurek pěstoval pop Jevtichij alespoň 20 druhů! Ureňské spravoval vlastní volený staršina Meletij a strážmistr, vysloužilý svobodník nižgorodského dragounského pluku. O písemnosti se staral místní učitel, kterého do vsi poslali ze zemstva. Ve škole žádnou práci neměl, číst a psát se v Ureni učil málokdo. A kdo by taky kromě písaře, strážmistra a popa potřeboval v Ureni číst? Pevným ruským řádem, silným jako rozložitý dub, se řídili ureňští, oddělení hradbami lesů a bažinami od zešílevší Rusi, která ztratila svou tvář. Samozřejmě se doslechli o tom, že německý car vtrhnul s velikou silou do ruské země, že našemu carovi je těžko a že potřebuje velikou pomoc od svého lidu.

Ruská trojka, sáně tažené koňmi

Strůjce socialistické revoluce V.I. Lenin řeční na tribuně

Ale přišly i takové události, jaké se nikdy dříve nepřihodily. Na samé Velikonoce roku 1917 přivezl příručí kupce Žirova současně se sudem petroleje a se štučkami pestrého kartounu nepochopitelnou, strašnou zprávu: Už více nemáme cara... Nemáme a nemáme! A v újezdním městě Kostromě, vzdáleném 120 verst, se také bůhvíco stalo. Gubernátor v kriminále sedí, a nikdo se v tom nevyzná... Všechny zachvátil strach, jako když za lesy zaburácí hromobití. Zešílevší Rus se hrozivě přiblížila k Ureni, až dosud uzavřené před každým běsněním. Přesto Velikonoce 1917 oslavili důstojně. Až do podzimka se ve vsi nic nepřihodilo. V létě byla cesta rozbahněná a jiná cesta pro povozy do vsi nevedla. Pravda, po lesních cestách se dostali domů 2 vojáci z fronty. Hodně toho napovídali, ale smysl dávalo jen jedno: „Nic se nedá pochopit". A když se pak po řece Unži nedalo plavit a medvědi ulehli ke spánku ve svých zimovištích, odebral se staršina a strážmistr do města. A už je nikdo nespatřil. Zpátky se nevrátili. Až na svátek Zjevení Páně se v Ureni dověděli, že je v újezdním městě pod stráží odvedli a někam odvezli – ale kam, to nikdo nevěděl.

Přišel masopust roku 1918. V lesích troubil los, hlásil, že přichází jaro. Začali tokat tetřevi. Na výsluní už z vyřezávaných obložení oken dřevěných vesnických chalup odpadávaly ledové střechýle, neboli rampouchy. Začalo veselí. Dědové se jaksepatří dosyta zpili samohonkou a ředěným domácím pivem. Děvčata a mládenci v lýčených saních s věchtovým spřežením odvezli za hřbitov slaměnou smrtku a tam ji za chorovodu a zpěvu spálili. A zrovínka o masopustní neděli, když se ureňští odebrali do lázně a po ní se až do otupělosti vyváleli ve sněhu, když si bolavé hlavy ovázali vyšívanými ručníky, na spánky si naplácali kyselé zelí a když si do uší nacpali naloženou klikvu (je to dávný a vyzkoušený prostředek proti kocovině), přibyli do vsi neznámí lidé. Přijeli na čtyřech koňských spřeženích a rovnou do popova domu. Lesními houštinami a sněhovými závějemi, navanutými únorovými vánicemi je nepřivezl nikdo jiný než našinec, prostopášné vojačisko Frolka Plešatý.

Vesnická slavnost na Ruské vesnici počátkem 20. století

Toho Frolku v Ureni už dlouho nikdo nespatřil. Žádnou rodinu neměl. Tak špatnou měl pověst, že babka Lugoničena mu nedohodila ani to poslední děvče, které už bylo jenom na ocet. Byl to nekalý darebák, ten Frolka. Začal už v dětství maličkostmi. Z mlatů stahoval plátno, a když dospěl, dal se, koněberka jeden, dohromady s cikány a začal obchodovat s koňmi. Za to ho po vsi vodili ve vlčí kůži a pořádně ho zmlátili. Hrozili, že mu podle starého obyčeje střeva vytáhnou a namotají na kůl. Ale ani tak krutá výstraha nepomohla. Poležel si ve svém kutlochu a za pár neděl ukradl největšímu ureňskému boháči Silajevovi závodního hřebce, kterého ten právě koupil. Tři kateřinské ruble za něho Silajev dal – copak to nic není? Do Ureně se pak už Frolka nevrátil.

Frolku zprvu nikdo nepoznal. Kožich měl městský, navrch jelenice, pod kožichem sako z měkké kůže a na hlavě ušanku s rudou pěticípou hvězdou. Vyvalil se ze saní pokrytých kobercem, pomalu si narovnal nohy a jako hospodář si to namířil rovnou k popovu zápraží. Za ním se hned vydali ti ostatní. Sníh z válenek neoklepali a cpou se rovnou do světnice s čepicemi na hlavě. „Zdravíčko přeju, vaše břichaté popovstvo! Jakpak se ráčíte nacházet?“ Pop Jevtichij se polekal… Co je to za lidi netuší, ale vidí, že s dobrou nepřijeli. A Frolka vycenil zuby jako vlk, směje se, cigaretku si z novin balí a popa pokradmu pozoruje. To se ve městě pohan pohanská, tím antikristovým bejlím nakazil. Ubalí si cigaretku a hned ke svatému obrazu… Věčné světýlko přec Spasitelovou tváří sundal a zapálil si od něj cigaretku. Inu, byl to sice obraz nesprávný, nikoniánský, ale stejně to byla podoba Kristova s dvouprstým znamením! A Bůh toho proklatce nezabil!

Pop celý strnulý slova ze sebe nevypraví, ale Frolka se rozvalí pod svaté obrazy a přehodí si nohu přes nohu. „No, pope, tak uvítej hosty důstojně… Ať tvoje popová usmaží vajíčka, postaví na kamna šči, vaše popátko ať se postará v záležitosti samohonky, to po takovém mraze neuškodí. A vy, soudruzi, si veďte u tohoto opiuma jako doma, protože on je tu pro lid! Jasné?“ A tak si nezvaní hosté naskládali vintovky do koutů a poshazovali svoje kožichy. Pod nimi každému visí pásy s patronami a za pasy mají revolvery“. A Frolka komanduje dál: „Zazvoň, pope, tím svým měděným hrncem a svým modlivým hlasem rozkaž, ať bijou na poplach, aby se všechen lid shromáždil na výhonu! A my se tady zatím pěkně zahřejeme.“

Udeřili do kostelního zvonu. Ureňčané se doma pokřižovali před temnými tvářemi ikon staré víry, posundávali z hřebíků kožichy zhotovené z romanovských ovcí a vydali se pomalým, důstojným krokem kolem humen k výhonu. Frolka se zatím se svými soudruhy stačil nakrmit a zahřát se samohonkou. Rozkázal vynést popův velký stůl a menší postavit na něj. „To bude tribuna,“ povídá, „bez tribuny to nejde.“ Pod tribunu přitáhli vypřažené sáně a na ně postavili nevídaný stroj, stojící na třínožce s kolečkem. „To je náš hlavní řečník,“ smál se Frolka, „ten stačí povědět 600 slov za minutu. Jmenuje se kulomet. Něco takového jste ještě neviděli, fousáči. Sám jsem vám ho přivezl z fronty místo dárečku z cesty.“

Tento řečník stačí povědět 600 slov za minutu

Otevřete komory a sýpky, sypte žito a pšenici, vyveďte dobytek, dodávky splnite – to je příkaz soudruha Lenina...

Frolka pak mžikem vyskočil na stůl a spustil: „Soudruzi, mítink ve vesnici Ureni pokládám za zahájený a slovo předávám sám sobě, tj. soudruhu podkomisaři Plešatému. Jasné? Srozumitelné?“ „Tak zaprvé,“ říká, „je vám známo, že tu teď nemáte žádnou vládu, a sovětskou už vůbec ne, a taky to, že se ve vašich lesích skrývá kontrarevoluční hydra. Soudruh Lenin nastolil všude vládu, na kterémžto základě přistupuju k volbě revkomitétu.“ Mluví jasně, zřetelně, jako když sekyrou rubeš, ale stejně nikdo nechápe, co to má být zač. ten revkomitét a kdo že je to ten podkomisař... A Frolka odsekává slovo za slovem dál: „Předkládám seznam kandidátů k hlasování: soudruh Plešatý Flor, Tichonov Petr a Jeroškin Jefim. Kdo je proti? Nikdo. Zdržel se? Taky nikdo. Tak tedy jednohlasně. A teď k aktuálním záležitostem. Vládu vzešlou z volnosti rozpustit kvůli revkomitétu a novému velení a jmenované soudruhy ubytovat u popa, u Silajeva a bývalého strážmistra. Jasné? Srozumitelné?“ To už je srozumitelnější. Přišla nová vláda. A s čím přišla, to se uvidí.

Nazítří ráno povolal Flor k sobě učitele a nechal svolat výbor místních starců. Pak zavelel: „Seznamy sem!“ „Jaké seznamy?“ „Všeho ureňského obyvatelstva!“ „Jistě, máme je. A všechny jsou v pořádku.“ Frolka posadil 2 svoje vojačiska ke stolu a učiteli rozkázal seznamy předčítat. Pak pokračoval: „Revkomitét je v plném počtu. Přistoupíme k rozdělení naturální daně.“ Učitel předčítá, Frolka u každého jména určí sumu a vojačisko ji zapisuje: „Jevstignějevovi 100 pudů, Medvěděvovi také 100, Sukačevovi přidat ještě 50, ten to vydrží...“ Ale když došel k Silajevovi, kterému hřebce ukradl, začal mlátit pěstí do stolu. „Dvě stovky mu, mizerovi zlodějskému, předepiš! Tři stovky! Ne, to je málo, pět stovek bude mít!“

A dál bylo tohle: Flor skončil se svým oceňováním a povídá: „Tak teda, sovětští občané, sousedé divokých medvědů a vlků! Teď vám učitel přečte seznam. A co je v něm komu určeno, to zaplatí. Zotvírejte komory a sýpky, sypte žito a matičku pšenku! Sám to budu odebírat z váhy. Den dva budete pracovat pro sovětskou lidovou dělnicko-rolnickou vládu a ve čtvrtek zrána to odvezeme do újezdu, protože náš oddíl nemá proč se tu déle zdržovat. V Kostromě vám namísto obilí dají půl fundu pokrutin na rypák (zdvořileji: na 1 osobu, pozn. J. K.)... To je příkaz soudruha Lenina...“

Učitel přečetl seznam. Mlčíme. Co také říci na takovou nemožnou věc? I dříve brali z 1 duše 32 kopějky, zemská daň byla ½ ruble za 1 rok. Platili jsme, ves nikdy nedoplatky neměla. To nemůže být! To se nám Frolka vysmívá, chce nás podfouknout! Čí že je to příkaz? Že ho vydal jakýsi Lenin? Ale stejně jsme mlčeli. Rozešli jsme se domů, tam si povykládáme. Ti bohatší mužici se sešli u Silajeva. Dohadovali se dlouho do večera a rozhodli se takto: Obilí neodevzdat, Frolka ať ukáže příkaz, podepsaný a s razítkem. Žádného Lenina neznáme. Kdopak mu dal vládu, kdo ho dosadil? Tohle ať nám Frolka pěkně objasní.

Ráno se i bez vyzvánění celá ves shromáždila za humny. Spousty nás bylo! Více než 3 stovky dvorů napočítáme v té naší vsi, v Ureni, a jen to zkus spočítat, kolik nás je i se ženskými a dětmi! Nečekalo se dlouho. Frolka šel od popa rovnou na výbor a odtud poslal vojáka s rudým praporem. Voják ho vyvěšuje nad vchodem, přitlouká hřebíkem a my na to hledíme. Matko Boží, přesvatá Bohorodičko! Vždyť to je hedvábná spodnička popové! Ženské se smějí a prstem ukazují. Prapor přitloukli, před vchod kulomet postavili a motají se kolem.

Ven vyšel Frolka, ale ze schůdků nesestoupí. „Co má být, soudruzi? S čím jste přišli?“ A všichni najednou jsme začali reptat. Frolka poslouchá a mlčí. A když lidé trochu ztichli, revolver od pasu odepnul a klidně, jako žertem, povídá: „Všichni lžete, zkurvysyni! Jako bych vás viděl poprvé, jako bych vás odjakživa neznal. Sto pudů obilí dát, to je vám moc, ale stohy vám stojí nevymlácené někdy až 3 roky! Mám na to příkaz, po sovětsky se mu říká mandát.“ Pak vyndal papír a ukazuje ho. „Všechno je opatřené razítky, podle zákona, a pak mám ještě jiný příkaz. Tady...“ a vyškubl svůj revolver od pasu a pálí, vojáci před vchodem spustí palbu z kulometu.

Ureňští něco takového jaktěživi neviděli ani neslyšeli, a to byl každý ve vsi lovcem. Rozprchli se na všechny strany, dupou po sobě, nevidí, neslyší. Ženské ječí, táhnou děti pryč. Starci poztráceli hole, padají do závějí, naříkají, jméno Boží vzývají. A Frol za nimi křičí: „To jen kvůli staré známosti jsem vám, vy pupkáči mizerný, pustil dávku nad hlavy! Podruhé napálím dávku do vás!“ Tak to je ten revkomitét a komisař pro výživu! Čeho jsme se to jen dožili?!

Pokračování příště.

Z knihy Borise Širjajeva: Věčné světlo
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Soon the U.S. Will No Longer Have the Largest Number of Christians in the World

When researching the population of Christians throughout the world, I was completely shocked by one of the countries on the top ten list. According to livepopulation.com, China has over 70 million Christians which puts the country at #7 for having largest Christian population. The U.S. in comparison has approximately 280 million Christians. Due to population differences in these countries, Christians represent only 5.1% of the 1.3 billion people in China while in the U.S., Christians account for over 70% of the 325 million inhabitants. While Communist China is atheist by definition, "freedom" of religious belief is a part of the Chinese constitution. With the undeniable threat of the boom in the Christian population, the government has begun to crack down on religious institutions and their members. Despite the government's atheist stronghold, it is thought that by 2030, China will be home to the largest amount of Christians in the world.

The year was 781 A.D. when a Christian monk named Jingjing composed an inscription of 1,800 Chinese characters on a large stone tablet. This tablet offered the most important insights into the commencement of Christianity in China. The stela, as it is called, was discovered in the early 1600's and describes a monk named Aluoben who came to central China in 635 A.D. The monk's arrival was quite notable with the emperor sending his minister of state to welcome the monk and bring him to his palace. The result of the meeting was that the Tang emperor issued an imperial edict allowing Aluoben to build a monastery. The monastery was built in Chang'an.

By the time Aluoben's account was inscripted, the Old and New Testaments had been translated into Chinese. Many monasteries were already functioning and Christianity in China was beginning to spread its wings. Then, in 845 A.D., an imperial edict limited all foreign religions. Along with the edict came an era of persecution resulting in an almost complete disappearance of Christianity in China by the end of the Tang Dynasty in 907 A.D.

Approximately 3 hundred years passed when Mongols conquered China in the 13th century paving way for the Yuan Dynasty (1271-1368). The Mongol court was willing to allow Christian missionaries. The Pope dispatched Franciscan missionaries in hopes of building a coalition with the Mongol empire. Italian merchants came as well and set up some Catholic communities in major trading centers. Niccolo and Maffeo Polo, along with Niccolo's son, Marco were included in this stream of merchants. Unfortunately for the Mongols, they were driven out by the Ming Dynasty in 1368. With the end of the Ming dynasty in 1644 came a surge of Jesuit missionaries who established schools and started preaching once again.

By the 19th and 20th centuries, Christianity saw a revival China. Sadly, this time also held one of the deadliest periods in Chinese history. Hong Xiuguan claimed to be the brother of Jesus and believed that his mission was to spread the word. In the mid-1800's along with his large number of followers, Hong rebelled against what would be the last imperial dynasty of China, the Qing Dynasty (1644-1912). This resulted in the 15 years Taiping Rebellion. The consequence was 20 million lives lost and massive starvation. The Chinese imperial army prevailed and another chapter in Christian Chinese history was closed.

Chinese Christians practicing their faith

In 1947, Mao Zedong led a revolution which resulted in China turning to communism. Atheism was largely promoted resulting in religious suppression. The Cultural Revolution (1966-1976), brought about serious punishments to people who practiced their religion and to regulate Chinese Catholics, the government created the Catholic Patriotic Association. During this time, missionaries were expelled from the country and contact with the Vatican was prohibited. Chinese Protestants saw the government create the Three-Self Patriotic Movement. Churches were required to be registered with the government which has a state monitoring policy.

Resilient Christians refused to cooperate and thus formed underground churches. The Chinese government today has government-sanctioned religions which include Daoism, Buddhism, Islam, Roman Catholicism and Protestantism.

Recently, The Chinese State Council drafted laws and regulations that are set to take effect in the next year. They revise the Regulations on Religious Affairs which will jeopardize Chinese citizen's ability to practice their faith. Across China the growing "threat" of Christianity has seen many crosses being taken down. For the 70 million Christians living in China, churches must still be legally registered with their local governments through the Protestant Three-Self Patriotic Movement or the Chinese Catholic Patriotic Association. Failure to do so results in the church being illegal and open to persecution. This new crack down on Christianity has resulted in unregistered, or underground churches being used as places of worship. Only time will tell if the prediction of China being home to the largest number of Christians by 2030 will come to fruition or if the Chinese governments heavy communist hand will fall upon the faithful.

By Jana Krcek

Preparation Prevents Boredom at Mass

I heard it again the other day and it left me, as usual, saddened. The comment was "I find Mass boring."

That comment often is part of a discussion by someone explaining why they don't attend Sunday Mass, or who is laying the groundwork to stop attending.

It's no secret that studies routinely show that well thought out, well delivered homilies and good music during Mass lift minds and hearts to greater heights of prayer.

Bishops, priests and deacons are keenly aware of our weaknesses at the moment following the Gospel when we are to speak about God's Word. Every one of us wishes he could deliver the perfect homily (whatever that might mean) every time.

And we must accept blame when homilies fail simple tests such as being well prepared and addressing spiritual realities.

Similarly, every parish wishes it could identify and then afford a perfectly trained and gifted music director. However, such gifts are not easy to come by. Less so in smaller parishes and rural areas.

Such laments have a common thread.

They place the blame for one's disinterest, distraction, or failure to enter into prayer on the Church, on the celebrant, or on that family with the four fidgety kids two pews in front.

In short, it's a thought that looks outside and does not ask, "How do I prepare for and approach the Mass in order to enter more deeply into it?"

There *is* a way to approach going to Mass in order to enter deeply into the Eucharistic sacrifice.

I think, for example, of my own experience years ago of offering Christmas Mass in the mountains of Pakistan.

At noon, several hundred Catholics in family groups showed up at the door of an agreed upon house, with no parish bulletin for announcements, no greeters at the door and no musical accompaniment. The people were poor and largely illiterate.

The very simple homily had to be translated into the local language, sentence by sentence, by a native sister standing next to me, a tedious task indeed.

The faithful came that morning because their rare opportunity to attend Mass was a necessary part of their otherwise difficult lives and was a crucial means of living their faith. No one worried about being bored.

Periodically, *The Observer* will report on a Mass that has been celebrated in one of the prisons in our area. Once more, the setup in the jail is necessarily basic. The concentration and spirit of the inmate attendees is anything but.

Why is it that, like these examples, there are so many cases throughout the world where Mass is offered and attended with quiet fervor and no sign of boredom?

Isn't the answer that when we prepare our hearts and adjust our expectations, Mass takes on an entirely different perspective?

How might we, in our own personal context, enter more deeply into the Mass?

Here are some simple suggestions that will require our own effort and responsibility to prepare briefly our way of participating.

■ First, before every Mass that you attend, arrive several minutes early.

Use that time to pray about two things: first my own sins and God's great mercy in allowing me the chance to come to Mass even as a sinner. Then, settle on your own personal intention to pray for throughout the Mass.

■ Second, look over the readings that will be proclaimed during the Mass ahead of time.

It is remarkable how much more meaningful the Mass becomes if we are not hearing the readings for the first time during the Mass.

Mass is not meant to be entertainment. Rather, it is a celebration of our liberation from sin by the death and rising of Jesus who makes Himself present in the Scriptures and in the Eucharist.

The more we join the Church throughout the world and throughout the ages in this understanding of the Mass, the more we will recognize the divine and eternal reality of Christ's presence.

Seen in that light and putting that kind of effort into our personal preparation, the Mass is anything but boring.

By Bishop David J. Malloy
The Observer September 1, 2017

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsíčník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Pád do vlčí jámy,

aneb proč, kdy a jak vymřeli Slavatové z Chlumu a z Košumberka

Slavatové (původně se psali: Slawatowé) byl starý český panský rod, který po čase povýšil až do hraběcího stavu. Své jméno odvozovali od hradu Chlumu u Čáslavi a hradu Košumberka na Chrudimsku. Jako zakladatel rodu je uváděn jakýsi Bleh, jenž žil na přelomu 11. a 12. století. Jeho synem byl Zdeslav. Ten měl syna Bleha Velkého, řečeného z Třebušova, který byl v letech 1176–83 správcem litoměřického hradu. Bleh Velký měl čtyři syny: Bleha, Zdislava, Buna a Milotu.

Během husitských válek tento panský rod podporoval stranu podobojí, Jan Vilém a Diviš se s Janem Husem dokonce přátelili - v kritické době podepsali list proti Husově upálení. První příslušník tohoto panského rodu se jménem Slavata působil v Čechách v letech 1463–67 jako královský hofmistr. Jeho syn Michal, který jako první přijal otcovo jméno Slavata jako svoje příjmení, získal statky zabavené Sázavskému klášteru.

Za stavovského povstání páni Slavatové podporovali české protestantské stavy, za což byl, po prohrané bitvě na Bílé Hoře roku 1620, některým příslušníkům tohoto rodu odebírán majetek. První ze 4 bratrů, Michal, nejprve emigroval ze země, poté se vrátil zpět a konvertoval ke katolictví. Jeho bratr Jáchym přestoupil již před rokem 1620, poté působil jako válečný rada a generální komisař císařského vojska. Další bratr Adam se v této vřavě vůbec neprojevoval.

Poslední z bratrů Vilém (1572–1652) roku 1597 konvertoval od Jednoty bratrské ke katolické církvi a dne 13. 1. 1602 se oženil s Lucií Otýlií z Hradce, která zdědila majetek pánů z Hradce. V letech 1604–1611 byl karlštejnským purkrabím. Před vzbouřením protestantských stavů vykonával Vilém Slavata v čase nepřítomnosti císaře Ferdinanda II. v Praze post královského místodržícího. V květnu roku 1618 jej spolu s Bořitou Martinicem a písařem Filipem Fabriciem vzbouření protestantští šlechtici vyhodili z oken Pražského hradu. Nikdo z nich nebyl zabit, nicméně Vilém Slavata si těžce poranil hlavu. Léčil se, přitom hodně četl a psal svoje paměti. Brzy byl donucen českým stavům podepsat revers, že se jim nebude mstít (platnost tohoto reversu císař dne 10. 9. 1620 zrušil). Roku 1619 mu bylo dovoleno odjet na léčení do Teplic. Poté odjel z Čech do Pasova, pod ochranná křídla císaře Ferdinanda II. k arcivévodovi Leopoldovi.

Po vítězné bitvě na Bílé Hoře povýšil roku 1621 císař Ferdinand II. Viléma Slavatu do hraběcího stavu, přičemž směl používat titulu říšského hraběte. V roce 1622 se vrací zpět do Čech. Byl jmenován nejvyšším komořím a od roku 1628 nejvyšším kancléřem. Získal výsady Rožmberků a hradeckých pánů. Byl to titul vladaře a možnost zasedat na sněmu jako první hned po knížatech. Na konfiskacích se neobohatil až tolik jako ti druzí. Měl tři syny: Adama Pavla Slavatu, Jáchyma Oldřicha Slavatu a Františka Víta Slavatu. Zemřel v jezuitské koleji ve Vídni dne 11. 1. 1652.

Nejmladší z rodu Slavatů, vnuk Jan Karel Jáchym, měl počátkem listopadu roku 1662 vstoupit v posvátný svazek manželský s Klárou Terezií Attemsovou z Krasonic. Jak bylo tehdy ve vyšších kruzích zvykem, byl to sňatek domluvený mezi rodiči obou snoubenců. Nejednalo se tedy o sňatek z lásky, ale o sňatek z rozumu. Již v říjnu toho roku nastaly horlivé přípravy na svatební hostinu. A jelikož mezi pokrmy nesměla chybět tehdy velmi oblíbená zvěřina, bylo nutné ji s dostatečným odstupem naložit do soudků. A tak se hrabě Karel, vášnivý lovec, vypravil na hon.

Když pochmurného dne 13. října vyrážel se svou družinou na lov do telčských lesů, neměl tušení, co mu osud připravil. Během pronásledování jelena propadli všichni členové družiny lovecké vášni a Karel si ani nevšiml, že ztrácí svou družinu z dohledu i z doslechu. Vtom jeho kůň klopýtl, neboť jednou nohou se prošlápl do vlčí jámy, pasti na vlky. Ta nebyla vidět, neboť byla zakryta chvojím, na jejím dně ležel, jako návnada, poněkud páchnoucí kus masa. Kůň odskočil, Karel zavrávoral v sedle a než se stačil vzpamatovat, řítil se do jámy. Když se po pádu probral z otřesu zjistil, že je docela sám uprostřed hlubokého hvozdu. Že leží v pasti, z níž se sám nedostane. Darmo se pokoušel volat o pomoc. Schylovalo se k večeru a záhy les pohltila tma. Hrozivé vytí vlků, skřeky noční zvěře a zápach návnady na vlky jitřily jeho zoufalé obavy. Upnul se tedy k modlitbám. Prosil Pána Boha o záchranu a slíbil mu, že se zřekne všech světských radovánek a vydá se řeholní cestou, když ho odtud vysvobodí. Celou noc probděl na modlitbách a sotva se nad hvozdem rozbřesklo, začal znovu volat o pomoc. Snad Pán Bůh vyslyšel jeho modlitby a vyslal do

Poutní kaple sv. Karla Boromejského, postavená roku 1663 nad vlčí jámou nedaleko Vanova

lesa na dřevo sedláky z nedaleké obce Vanov. Ti zaslechli Karlovo volání, vytáhli ho z jámy a poraněného, umazaného, hladového, žíznivého a psychicky otřeseného dopravili na zámek. Stalo se tak ve chvíli, kdy lovecká družina chtěla vyrazit do lesů svého pána hledat. I radostně ho vítali a vyprávěli mu, že jej marně hledali, a když padla noční tma, museli se vrátit, aby sami nezabloudili.

Zanedlouho však radostnou událost vystřídaly chmury, protože si Karel umínil, že slib Bohu daný splní. To zarmoutilo nevěstu i obojí rodiče. Karel však byl neoblomný a nic nemohlo změnit jeho odhodlání stát se mnichem. Vstoupil do řádu bosých karmelitánů a přijal jméno Karel Felix a Sancta Theresia. Vděk za svoji záchranu se rozhodl projevit bohulibým skutkem, když nechal nad vlčí jámou roku 1663 postavit kapli sv. Karla Boromejského. Ani sedláci nepřišli zkrátka. Karel je odměnil dvěma sty zlatých a vykoupením z roboty. Nejen jeho nevěstě zbyly oči pro pláč. Karlovo rozhodnutí pro řeholní život znamenalo vymření rodu Slavatů po meči, neboť ani jeho bratr Leopold neměl mužského dědice. Poté, co jeho bratr roku 1691 zemřel, odmítl Karel, poslední muž z rodu Slavatů, převzít jeho jmění. A roku 1692 se zřekl veškerého svého majetku. Skonal jako prostý mnich v Římě roku 1712.

Z internetu a z knihy Adolfa Weniga: Moravskoslezské pověsti
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Zámek Červená Lhota, zakoupený Vilémem Slavatou roku 1641